

Autorská explikace

Film podle scénáře *Stará láska v nové době* je příběhem silné ženy, které sice osud rozdál špatné karty, ona se však nevzdává a jde za svým snem a štěstím, které ovšem, jak to bývá, jsou jen klamnou iluzí. Což také brzy pozná. Je ve svém snažení cílevědomá a nekompromisní, aniž by se ovšem musela stát jakousi kung-fu pandou, bojující silou svých pěstí. Ona vždy zůstává ženou, která ano, jedná občas i zákeřně, zneužívá svého postavení a snaží se druhé překroutit podle svých potřeb, ale takoví už jsme, my, lidé, a takový je náš svět.

Její příběh je nosný pro celý film, tak alespoň naznačím: Nežije v harmonickém vztahu a potká člověka, z něhož jí (krásná) vzpomínka a (tristní) současné pocity vytvoří ideální personu, se kterou by mohla svůj život konečně opravdu žít a prožít. (Znovu připomínám, že celý film je ve výrazné komediální nadsázce.) Jakmile se s ním tedy setká, rozhodne se jít za svým štěstím. Za každou cenu, jakýmkoli způsobem. A nakonec svého cíle ani úplně nedosáhne, protože takový už je život a takový je to film.

Scénář ve své aktuální podobě vytváří mozaiku scén, spojených jednak prostředím soudních síní, neboť justice a (ne)spravedlnost jsou hlavním tématem filmu (podaným ve výrazně karikované, komediální nadsázce), za druhé příběhem zmíněné hrdinky, zčásti chronologickým a zčásti retrospektivním, za třetí čistě chronologickým, ovšem téměř bezdějovým příběhem dvou mladých lidí, kteří právě nastoupili do soudní praxe a měli by, asi jediní, působit „normálně“, a také by jejich scény měly film obohatit o jasnější, veselejší a optimističtější náboj, a konečně pak zcela bezdějovými a bezčasými vsuvkami obrazů, které mozaice dávají sytější barvy a hlubší emotivní účinek.

Snad by bylo dobře ještě dodat, že možná víc než o vztahy jde o děti a spory, které jsou o ně vedeny; děti jsem se ovšem snažil držet stranou a jejich vnímání a stavy spojené s tím, co se kolem nich děje, jsem se snažil podat tak, aby divák mohl komediální filmovou nadsázku přijmout.

Cílovým publikem by měli být dospělí lidé obou, nebo všech pohlaví a všech věkových skupin, takoví, kteří vnímají, že je cosi shnilého ve stádě lidském, a kteří vědí, že na každý vřed existuje účinné mazání a že smích otevírá oči i mysl...

A vlastně by se to mohlo líbit i starším dětem, protože ty se dívají a vnímají ve velmi zostřených polohách, a dovedou být zároveň jak přecitlivělé, tak i jedovatě sarkastické. Což je, možná, přesně obraz tohoto filmu.

Co se týče realizace, domnívám se, že film je spíše nenáročný, i když ne přímo jednoduchý. Odehrává se celý, pokud mi tedy něco z paměti neuteklo, ve městě a v městských bytech, a v budově Vznešeného soudu, která musí působit velmi honosně, z vnějšku, ale především uvnitř.

Napadá mě ještě, že by mohla vzniknout určitá nejistota, možná až náznak obavy, je-li možné zobrazovat justici takovouto formou. Mě osobně k tomu přichází jasná a jednoduchá odpověď: Proč by to nemělo být možné???

Ale pokusím se ji rozvést třeba tak, že soudci o sobě rádi říkají, že jsou také jen lidé – a já z toho čistou úvahou vyvozují, že ani oni sami se necítí být nedotknutelnými bohy.

Je třeba ještě něco dodávat?

STARÁ LÁSKA V NOVÉ DOBĚ

s c é n á ř

Černá plocha

u p o z o r n ě n í

HLAS:

Uvidíte smyšlený příběh neexistujících postav, odehrávající se v jakési téměř mytické, cizí zemi, možná na Moravě

u v i d í t e

...nebo kdesi ještě mnohem dál.

F I L M

černá plocha přejde v bílou a bílá se promění na reálný prostor

Vznešený soud, vstupní chodba

Vznešený soud ve skutečném světě mívá například jméno Ústavní.

Všechny scény ze současnosti se odehrávají na jaře, citelném i uvnitř, z oděvů a podobně, a jsou v nápadně teplých tónech, ostatní scény probíhají ve zbytku roky a jsou posunuty do chladné části spektra.

Detail sochy spravedlnosti ve vstupní hale této nejvyšší soudní instance (ať už tam ve skutečnosti je či není a ať už má či nemá zavázané oči a v ruce váhy; tady je, oči má zavázané a drží váhy – tedy pokud pan režisér nerozhodne jinak, samozřejmě, i když... to by asi musel napsat jiný, svůj scénář).

klapání podpatků

Na rameno (misku) vah dopadnou kalhotky a zdola spokojeně vzhlíží soudkyně, urovná si sukni a pokračuje do budovy...

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Tak! A máte to tam! Jo! (bojovné mumlání)

...a socha, s páskou přizvednutou nad okem, udiveně hledí na svou novou součást.

Vznešený soud, kancelář nové asistentky

V zrcadle se odráží tvář nové asistentky soudce tohoto nej-soudu, která si zouvá lodičky a strká je do skříňky, z níž vytáhne nevkusně krásné a pohodlné bačkůrky, do kte-

rých se spokojeně navleče a rozhlíží se, odhodlaná přizpůsobit své osobnosti ten neosobní prostor s velkým zrcadlem a strohým kancelářským nábytkem.

Vznešený soud, vstupní hala

Kalhotky jsou tam, kde nemají co dělat, a čtveřice zdejších soudců hledá řešení překerní situace. Váhavý má tyč a chce je sundat, ale je mu bráněno, zlatobryl všemu důstojně přitakává, kuřák těká očima mezi všemi a vším a nejzmateněji působí důležitý, je muž na krku visí červený klaunský nos, jako i zlatobrylovi, který má na sobě talár (zbylí dva jsou v civilu, bez nosu).

VZNEŠENÝ SOUDCE VÁHAVÝ:

Já bych to dal pryč.

VZNEŠENÝ SOUDCE DŮLEŽITÝ:

Jenže kdo my jsme, abychom to mohli sundat? Že nám to vadí!? Nám... No a co?

VZNEŠENÝ SOUDCE VÁHAVÝ:

Tak to tam necháme?

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Čí to je, vlastně? (zvědavě, pobaveně)

VZNEŠENÝ SOUDCE DŮLEŽITÝ:

No právě! To my víme, z kamer.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Já to nevím...

VZNEŠENÝ SOUDCE DŮLEŽITÝ:

Jenže aby to nevypadalo od nás jako nějaké vměšování do těch osobních záležitostí...

VZNEŠENÝ SOUDCE VÁHAVÝ:

Tak se jí zeptáme? (váhavě)

soudce důležitý se zatváří vyděšeně a kroutí hlavou, jak to vůbec mohlo být vysloveno

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Koho..?

naklání se k váhavému kolegovi, který mu cosi pošeptá a on přikyvuje hlavou, že to jej mohlo napadnout, šklebí se...

...když tu vchází do haly nová asistentka, tihle čtyři ztuhnou a snaží se tvářit, že jsou jinde, váhavý s koštětem začne zametat, ale uvědomí si, že to není nenápadné, a tak všichni nějak uhýbají očima, zatímco ona si je zvědavě – a přívětivě – prohlíží

NOVÁ ASISTENTKA:

Dobrý den.

pozdraví, oni však jen kývnou hlavami, nebo cosi na půl úst zahuhňají – a teprve, když kolem nich projde a stoupá vzhůru po schodech, tak se jejich pohledy na ní sejdou, vesměs v jednom prostoru kdesi pod střechou jejího těla... než si to uvědomí a oklepou se a pohledy znovu rozptýlí.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

To je ta tvoje nová asistentka, ty bejku?

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Jsem chtěl kluka. Ale toho mi nedovolili.

šestice překvapených očí je na něm

Kluci jsou lepší. Obecně. (vysvětluje)

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Nesouhlasím. ... Ale máš pravdu.

usmívá se, zlatobráhl se skoro polekal toho, co řekl, důležitý se na něj také zle mračí, a váhavý hledá, kam by měl vrátit koště.

Vznešený soud, chodba

Po chodbě jdou zlatobráhl a kuřák; zlatobráhl se opájí svým oděvem, kuřák je zasmušilý.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Čistota na noční obloze...

předvádí bílé lemy rukávů

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Taháš to jako tepláky.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Vědels, že to jako jsme my a okolní svět, a tady je vidět, že se řídíme srdcem...

nasazuje si červený klaunský nos, součást tamního vznešeného oděvu, a oba se zastaví u otevřeného okna, aby se pokochali pohledem na celou tu nádheru, cvrlikající ptáčky a včelky, poletující z květu na květ

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Já už někdy mám z toho úplně špatnej pocit.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

... protože cit a spravedlnost je nad zákon!

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Ted' mám třeba rozhodnout, jestli se zameštnavatel smí ptát uchazeče na vzdělání.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Co? (pobaveně; došlo mu slyšené)

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Jestli to jako není diskriminace těch, co vzdělání nemají. (otráveně)

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

No když se nad tím zamyslíš...

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Je to blbost! (zlostná bezmoc)

(dialog pokračuje v následujícím obraze)

Vznešený soud, kancelář nové asistentky

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

Nová asistentka si mění kancelář, tu něco přemístila či přestavila, na stolku má kytičku bledulí, kterou přesune na okenní parapet a na její místo dává fotografii sebe s přítelem, jak se, celí rozesmátí, válí ve sněhu, přesněji on ji zahrabává a ona se chechtá, na pracovní stůl dává do stojánku (nového) několik nových psacích potřeb, vše do jedné barvy, pod tím ubrousek téže (světle fialové?)

barvy, vlastně i její bačkůrky mají tuhle barvu. (*A postupně téměř všechno v její kanceláři bude přecházet do té barvy...*)

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL: (m.o.)
Máme jedenadvacáté století, zvykni si.

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT: (m.o.)
A když člověk bez rukou nemůže řídit autobus? Nebo neplavec dělat plavčíka...

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL: (m.o.)
Nebo kozel zahradníka! (smích obou)

Tamtéž

O nějaký čas později je kancelář opět víc „do barvy“, nová asistentka už má na stole hromady spisů a probírá se jimi a kroutí nad tím, co čte, čím dál nevěřícněji hlavou...

...a ještě později tam je i starší asistentka, tvářící se znale a přezíravě, tedy ohledně spisů; ohledně zkrášené kanceláře cítí spíš závist a obdiv; takové pocity ale skrývá.

NOVÁ ASISTENTKA:
To je hrůza! Děs, běs, příšernost, tohle číst.

STARŠÍ ASISTENTKA:
Si zvykneš. (úsměv)

NOVÁ ASISTENTKA:
To teda nevím. (odmítavě)

...když tu se dveře rozletí a v nich stojí náš obrýlený soudce v taláru – celý rozzářený

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:
Neklepal jsem?

NOVÁ ASISTENTKA:
Ne!

vyskočí ze židle a chce se proti takovému vstupu ohradit, když si všimne/uvědomí, že má na nohách papuče, a celá její vzdorná odhodlanost je fuč, připadá si trapně a krčí se a usedá, aby je schovala; starší jen kouká, co bude, ale soudce se však nedá roz-

hodit, na straší asistentku se usměje, ona na něj také, načež soudce najde v zrcadle svůj obraz a začne si leštit brýle (a dělá to pak téměř vždy, když se ocitne u zrcadla) a žádné boty ani pocity asistentek nevnímá

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Žádné obavy, zvyknete si. Chtěl jsem vás jen poprosit ke mně, jen takových pár slov mimo zápis, abychom prohodili...

STARŠÍ ASISTENTKA:

Já už stejně musím letět...

při odchodu výmluvným gestem naznačuje, že ten chlap je pako, zatímco nová se papučí zbavila a předstírá četbu spisu, ale soudce jde k ní – a ona vyskočí a naboso jde ke skříňce a nazouvá si lodičky, on ji sleduje

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Vy chodíte s nahýma nohama? (pobaveně)

NOVÁ ASISTENTKA:

Ne.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Já jsem to viděl. (spiklenecky)

odcházejí, ale my jsme se už předtím soustředili na spis na jejím stole, kam nahlédneme a čteme něco jako:

Stěžovatelka se domáhá zásahu Vznešeného soudu, neboť bylo porušeno její právo na spravedlivý proces a právo na ochranu rodinného života, když jí soud bez zjevného důvodu odebral děti a dal je do péče jejímu bývalému manželovi, ač se o ně příkladně starala a v případě otce jde o osobu soudně trestanou, proti které musela dokonce v zájmu ochrany dětí zasahovat policie...

Před zahradním domkem, chatkou

První scéna z dějů minulých, odehrávajících se různě mimo jaro, tato na podzim, které by, kromě studených tónů, mohly být odlišeny také sníženou barevností (závislou na odstupu od současnosti).

Dostáváme se asi o dva roky zpět, do dějů, k nimž se onen spis vztahuje (pro děti přijela policejní zásahová jednotka)

Je podzim, stromy bodají holými větvemi do vzduchu, vítr tu a tam zvedne zežloutlý list. Chatka je zavřená, dveře i okenice, a vpředu, před plotem, při okraji cesty stojí několik policistů, vystrojených a vyzbrojených jako k zásahu proti teroristickému oddílu. Jeden mluví do amplionu a všichni vyhlíží klidně, jen matka nervózně poskakuje.

POLICISTA S AMPLIONEM:

Naposledy vás vyzývám, jménem zákona opusťte budovu a vyjděte ven s rukama nad hlavou a s kapsami naruby...

matka se podívá překvapeně, co to říká, jako i někteří policejní kolegové

MATKA:

Možná je ozbrojenej. (šeptá)

za oknem se něco pohne

To je von! Vidíte ho?! V okně! Byl tam! (ječí)

POLICISTA S AMPLIONEM:

Nedělejte si to ještě horší. (téměř přátelsky)

A to už se dveře chatky pomalu otevírají a vyjde z nich chlap, otec a manžel, kterému budeme říkat delikvent, protože proto, a s ním dvě děti, syn (lehce pod deset let) a dcera (lehce nad deset let), všichni ruce nad hlavami, starší dcera napravuje mladšího bratra, aby ruce držel pořádně, správně, a on se vzpírá, takže se málem začnou prát, a policisté zbystří, zakleknou, skoro jako bychom slyšeli cvakat pojistky zbraní.

MATKA:

Dej ty ruce nad hlavu pořádně!

DELIKVENT:

Co se děje?

POLICISTA S AMPLIONEM:

Pojďte zvolna k nám...

mluví stále do amplionu, i když zbytečně, ale je na to asi předpis, tak ho plní... jen už spíš šeptá, aby zbytečně moc nehlučel

DELIKVENT:

Co potřebujete?

POLICISTA S AMPLIONEM:

Předejte nám ty dvě osoby...

Delikvent se skloní k dětem, něco jim šeptá.

MATKA:

Tys neslyšel, co máš udělat?! On je hrozný!

děti vykročí dopředu, matka jim vyrazí na-
proti – a delikvent se dává na útěk

POLICISTA S AMPLIONEM:

Stůjte! (křikne)

matka se zarazí, než si všimne, že to nebylo
na ni, a pokračuje za dětmi a vítá se s nimi,
když děti zpoza jejích boků sledují otcův
útěk a zjevně mu fandí, zatímco ona jejich
pobavené výrazy schovává před policisty,
kteří stojí na místě, pouze jediný vyrazil otce
pronásledovat

POLICISTA S AMPLIONEM:

Pane Krupička, vy nám to komplikujete...

naříká a delikvent se ohlédne a zastaví, jako
i pronásledující policista, chytí letící lístek,
zamává dětem, které mu to oplatí, lístek
pustí do větru a vrací se zpět, policisté tles-
kají a pronásledovatel šlape za ním

MATKA:

Strašně je vyděsil!

V policejním autě

Otec sedí vzadu, zmáčkнутý mezi dvěma
těžkooděnci a zlobí se, zatímco oni drží
profesionální odstup a kamenné tváře.

DELIKVENT:

*Ale uvědomujete si, že jste děvky prodejny,
když zavíráte lidi pro nic za nic?!*

PRVNÍ POLICISTA:

Nezavíráme.

DELIKVENT:

A jednou skončíte jako dozorci v nějakém koncentráku.

PRVNÍ POLICISTA:

To asi trochu přeháníte.

DELIKVENT:

Proč ne? Když se za to platí..?!

DRUHÝ POLICISTA:

On má taky děti.

PRVNÍ POLICISTA:

A nevidám je...

POLICISTA-ŘIDIČ:

Já to mám dobrý, mně je půjčuje.

DELIKVENT:

... Si děláte kozy... (úplně ztratí myšlenky)

Vznešený soud, kancelář soudce

Opět současnost, soudce zlatobrýl vchází do kanceláře spolu s novou asistentkou.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Tak vás tady ještě jednou vítám... a rád bych vám něco řekl, takového, co byste asi nečekala, že ode mě uslyšíte, si myslím...

neklidně těká pohledem a chová se, jako by jí chtěl vyznat lásku; nejdřív byl těsně u ní, ale pak se raději vzdálil a otevírá okno, a ona je čím dál neklidnější, jako i on

zpěv ptáků a bzukot včel

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Ono se to neříká snadno, nikdy, tyhle věci...

usmívá se na ni jako tele a ona couvá, když v tom se dveře znovu otevrou a vcházejí další tři jeho asistenti a ona to cítí jako vysvobození, ale kupodivu i soudce pookřeje...

...a později tam všichni stojí a lezou po nové kolegyni očima, první nenápadně, druhý let-

mo a třetí bezohledně; prostě kouká, kam to jde, no a co? ...ovšem co se skutečné, vnitřní zvědavosti týká, je to naopak: třetí kouká asi jako vegetarián na šunkové chlebíčky, jen zvědavě, zatímco první uvnitř, skrytě, už téměř cítí, jak se mu ta dobrota rozplývá na jazyku, a hledá, čím a proč a jak by se s ní mohl nenápadně sblížit, což druhý postřehne a baví se tím.

Ona se tedy cítí hůř než předtím, ale soudce je mnohem klidnější a snaží se být i vtipný:

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Růže v trní...

usměje se, ale hned zvažní a couvá, nejistě

Ale vůbec nechci být nechutně sexistický, jakkoli jde o čistě objektivní skutečnost...

začne si leštit brýle

Prostě jsem chtěl nás všechny tady poprosit, abychom naší nové kolegyni pomohli se tak nějak seznámit s pravidly, nebo pravidlem, které je sice nepsané, ale o to závaznější...

usměje se na novou asistentku, která hledí zmateně, zatímco starší asistenti přikyvuji

Protože nám sem napadá strašlivě moc takových většinou až nechutně zprasených věcí, jenže my tu nejsme, pochopitelně, abychom rozbíjeli soudní systém, abychom si hráli na bohy, ale musíme jen zlehka, zlehounka, aby nám ti kaštani úplně nezvlčili...

odmlčí se a rozhlédne pro pomoc, první asistent se k nové obrátí, aby jí něco pověděl, ale ona, která dosud jen těkala pohledem ve snaze zjistit, jestli to je vtip, promluví

NOVÁ ASISTENTKA:

... Jaký kaštani???

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

To je takový... Sémantický diferenciál...

prohodí s vážnou tváří, první asistent tahá z kapsy větrový bonbón, aby jej nové asistentce nabídl, třetí naznačuje, že by chtěl také, a druhý vzniklé ticho konečně zaplní

DRUHÝ ASISTENT ZLATOBRÝLŮV:

Prostě pět procent max.

NOVÁ ASISTENTKA:

Co? Jakých pět procent?

bere si bonbon a neví, co s ním

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Já nic neslyšel. Ale sám bych to lépe nevyjádřil. Protože kdybyste pamatovala rok 2006, a to se jen maličko povolily otěže, ...

usmívá se na sebe do zrcadla

(dialog pokračuje v následujícím obraze)

Vznešený soud, kancelář nové asistentky

(pokračování dialogu z předchozího obrazu)

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL: (m.o.)

... jaké to mělo strašlivé důsledky, pro nás, tak prostě platí ono pravidlo, o kterém se nemluví, ale když bude třeba, můžete si o něm spolu ještě spolu tak nějak víc promluvit...

Nová asistentka sedí u svého stolu a kouká na hromadu spisů ještě zmateněji než předtím, nešťastně natáhne ruku, aby mezi papíry našla jeden z mnoha bonbónů...

...drží telefon, očima sklouzne od papírů do okna, kde poletují opadané květy ze stromů, a ona znechuceně mluví do sluchátka:

NOVÁ ASISTENTKA:

Víš, co je sémantický diferenciál? ... No, tak TADY to znamená, že můžeme pozitivně ukončit jen každou dvacátou stížnost. ... No zjevná neopodstatněnost jinak, všechno...

(monolog pokračuje v dalších obrazech)

Vznešený soud, kancelář prvního asistenta

(pokračuje monolog z předchozího obrazu)

První asistent u stolu, před sebou na papíru seznam přidělených spisů, nad kterým krouží se zavřenýma očima tužkou, až najednou tužka jde dolů a on jedno číslo s úsměvem zakroužkuje, a znovu krouží tužkou.

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Nějakej asi průšvih, nebo co, tak se to hlídá, aby sem nenapadalo tolik kaštanů... Dobrý, vid'. Kaštani! (smích) Ale tohle se mi teda nelíbí, vůbec! (rozhodně)

(monolog pokračuje v dalších obrazech)

Vznešený soud, kancelář druhého asistenta

Druhý asistent otevírá soubor s názvem:

`zjevna.docx`

a v otevřeném souboru přepisuje jméno
Alois Bernard na: Zdeněk Žežulka a hledá
další, žlutě vyznačená místa k přepsání

(pokračuje monolog z předchozího obrazu)

*A dali mi ještě samý opatrovnický, (zlostně)
... No asi jako na vojně to dělali, dřív, že
jsem jako bažant, tak mě šikanují...*

(monolog pokračuje v dalším obraze)

Vznešený soud, kancelář třetího asistenta

Třetí asistent hodí na stůl kostkou, padne
šest a on odpočítává z hromádky, šestý spis
dává stranou a hází znovu.

(pokračuje monolog z předchozího obrazu)

*Protože to je strašný, jenom to číst, mi z
toho jde úplně hlava kolem. ... Ano, pane
profesore, od spravedlnosti je Bůh, neboli
příroda. Taky jsem chodila do školy, víš.
Jako ty. Pamatuješ si mě?*

(monolog pokračuje v dalším obraze)

Okresní soud, kancelář přítele nové asistentky

(pokračuje monolog z předchozího obrazu)

*Jo, to jsem já, dobře si mě pamatuješ.
(smích) A ještě něco hezkýho mi řekni. ...
Protože jinak ti začnu vykládat já, co tady
čtu. Ale ne, prostě ne. Tak ať mi to dá pí-*

semně! ... Jasně, jo, zakaž mi to, kdybych začala! (smích) Jak, že to je zbytečný? ... Nech toho! Stejně ti to řeknu. Ty seš hrozný! ... A co ty, tam? Dobrý?

Na okresním soudu je v kanceláři šest asistentů šesti soudců, přesněji pět asistentek (dvě starší, kolem čtyřicítky, a tři tak do třicítky, přibližně, a jedna z mladších je svědomitá, zodpovědná a nevýrazná, zatímco ostatní se snaží být nápadné – což se jim daří a kamera to vidí) a jeden nový mladík s telefonem na uchu, jehož kolegyně poslouchají jeho (skrývanému) telefonátu a vrhají na něj (i na sebe navzájem) významné pohledy, a když se jejich oči setkají s těmi jeho, neuhýbají a hrají přesilovku zcela bez zábran, a on vstává, když má mluvit o sobě...

NOVÝ ASISTENT:

Tak já jsem tady v první linii, že jo, takže taky koukám jako blázzz...

...jenže ve dveřích se (téměř) srazí se „svou“ soudkyní, která mu prstem nesmlouvavě naznačí, že jde za ním a on má jít za ní.

...zzzzjistím to a ozvu se vám, určitě zavolám, ale teď musím končit, na shledanou...

Chodba okresního soudu

Pokračování scény uvidíme znovu později, kolem str.98.

Soudkyně zasvěcuje nového asistenta do případu, kvůli němuž je smutná, ale snaží se být veselá a občas do něj rozverně dloubne.

SODKYNĚ:

...podívejte se na to, ono sice to patří kolegyni, že já jsem se z toho vyloučila, z různých důvodů, právních a morálních, ale vy jste šikovnej, s čistou hlavou hlavně, tak byste mohl připravit takovou jako přípravu, odůvodnění, jako proč ty děti má znovu dostat matka, když předtím je dostal otec, protože... ona je to taková věc, komplikovaná, řekla bych, velice...

zatváří se zkroušeně, ale to už se na chodbě objevila ona kolegyně se spisem v náručí, jde na jednání, ale dohodly se tu sejít, takže

míří k nim (má na krku velký náhrdelník; měl by být drahý a musí být nevkusný; hodně si s ním hraje – a znovu jej uvidíme až téměř na konci, když se vrátíme do této doby)

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

To je von? ... Co tomu říkáte?

probodává asistenta pohledem

SOUDKYNĚ:

Ještě to neviděl. Ale je šikovnej... Tak se pak u mě zastavte...

posílá jej pryč a obě za ním hledí a vidí od schodiště přicházet jiného chlapa (otec3; vlasy jen náznakem), který něco zmateně hledá, jde kolem nich a ony jej pobaveně sledují a mluví přerušovaně, aby je (moc) neslyšel, ale on jakoby je ani neviděl, dojde na konec chodby a vrací se, protože nenašel, co hledá, a teprve při zpáteční cestě kývne hlavou a pohne ústy, což by se dalo vyložit jako pozdravení, a jde o patro výš

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Jsem ti říkala, že děláš kravinu! A pak ji udělám za tebe...

SOUDKYNĚ:

Proč zrovna já nemůžu bejt šťastná?!

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Nebreč! Já bych měla...

sleduje zmateného otce3

SOUDKYNĚ:

Budu. To není fér!

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Já se na ně podívám – a stačí, vím. (ironie)

SOUDKYNĚ:

Když já myslela, že mě taky miluje.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

A teď je na to ústavka a já to ani nechci vidět, jestli si to přečtou. Ale musím...

kouká na hodinky a bere se k odchodu

Nebo se mi tam poperou. Já když si na to vzpomenu... (znehuceně)

(a možná by mohla odejít zrychleně pozpátku, jako náznak návratu do minulosti)

Soudní síň okresního soudu

Asi o rok dřív, soudkyně-kolegyně rozhoduje o změně výchovného prostředí dětí matky a delikventa (uvidíme opět na str.45), za okny prší, tváří se podobně jako při vzpomínce.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Návrh otce na změnu výchovného prostředí otec odůvodnil, že mu děti nedáváte...

MATKA:

To není pravda! Já ti je dávám.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Podle návrhu je otec neměl 27. dubna, ani potom, 4. května..?

MATKA:

Protože je unesl! A řešila to Policie!

SOUDKYNĚ JINÁ:

Dále 8. června, potom...

MATKA:

A byly nemocný!

...o něco později

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

S ohledem na zjištěné skutečnosti dospěl soud k závěru, že matčino opakované bezdůvodné bránění ve styku otce s nezletilými dětmi je natolik podstatnou změnou poměrů, která opravňuje a vyžaduje nové rozhodnutí o výchovném prostředí nezletilých...

MATKA:

To nemyslíte vážně!

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

... Soud dále matce stanovil výživné...

Soudní síň okresního soudu

A poskočíme o další rok zpět – a tady by v úvodu mohla soudkyně pozpátku přijít, aby divákovi došlo pokračování cesty do minulosti – kdy naše soudkyně vede rozvodové řízení delikventa a matky (tuto scénu uvidíme znovu kolem str.25). Je léto, slunce pálí do oken, pod kterými se v místnosti dělají oslnivě zlaté plochy, zčásti pokrývající i přítomné osoby, kterým to vadí.

Soudkyně mluví přísně, ale kouká na něj, na delikventa, téměř až žádostivě, jakkoli se to snaží zakrývat, nic platné, je to vidět, leč on to nevidí a tváří se odevzdaně, skoro jako by kašlal na to, co se kolem právě odehrává, jen občas pohlédne na svou stále-ještě-ženu a proběhne mezi nimi mimická výměna, naznačující, že oba vědí, co dělají, a jsou s tím srozumění, i když neradi.

SODKYNĚ:

Soud tedy schvaluje dohodu rodičů, podle které se obě nezletilé děti svěrují do péče matky, přičemž otec má právo rozšířeného styku s dětmi, vlastně kdykoli... Tedy pokud se rodiče dohodnou...

hledí na delikventa zamilovaně, i když ví, jak mu svými slovy komplikuje budoucnost.

Pivní slavnosti

(Rychlý romantický příběh lásky na první pohled; na začátku celé chvíli pozpátku, ale hlavně skoro zrnité, vizuálně dávnověk.)

A jsme asi dvacet let před současností (dále jen **p.s.**), na fotbalovém hřišti na okraji většího města, kde se konají pivní slavnosti, tráva je zežloutlá suchem, větřík čechrá vlasy i šaty a soudkyně, výrazně mladší, kamsi okouzleně hledí...

...a na druhém konci jejího pohledu stojí delikvent (také mladší, živější a veselejší, než ho známe z budoucí současnosti), v ruce kelímek s pivem, hledí ke dvojici děvčat, sedí-

cích opodál na zemi, z nichž jednou je naše, budoucí soudkyně, zatím jen veselá studentka, která pohled vyzývavě oplácí...

...později tam, na trávě, sedí ti dva sami, kamarádka zmizela, a oni si velmi rozumějí...

...stmívá se a ti dva stojí před vchodem do areálu a je na nich znát, že tenhle den rozhodně ještě nechtějí ukončit...

Noční podnik

...ti dva jsou v nočním podniku s hudbou a světly, ona si mu unaveně sedá na klín...

...a později tak spí, kolemjdoucí se dívají a on krčí rameny, ona pomalu otvírá oči – a vstává a bere jej za ruku pryč odsud...

Chodba panelákového bytu

...oba opatrně a potichu (ona to hlídá) vstupují do předsíně bytu a ještě tišeji a nenápadněji se noří do jedněch dveří...

...z jiných se ale vynoří starší paní(máma) a je na ní znát, že by ráda tam, kde ti dva zmizeli, ale váhá – a je na ní znát, že zevnitř slyší cosi, co by neměla a především nechtěla slyšet; tak ještě chvíli poslouchá, až se nakonec přece jen odhodlá to udělat...

Pokoj panelákového bytu

...a vidí na posteli svou dceru a na ní delikventa, kteří jsou sice schovaní za křeslem a skříňkou, stojícími před postelí, a také peřinou, přes to křeslo přehozenou, ale vše, co je z nich vidět, je nahé a v takovém postavení, že není pochyb, co se tam dělo a děje

PANÍ MATKA:

Ty tam někoho máš? ... Milane? To není Milan, že ne, když ti odjel... a ty takhle... tohle... Že se nestydíš!

Ti dva mlčí. Nehýbou se. Jako by tam nebyli.

A vyhod' ho! Hned! Jestli to není Milan...

chvilí ještě čeká, než odejde a zavře dveře

SOUDKYNĚ (MLADÁ):

Musíš jít. (šeptá)

DELIKVENT (MLADÝ):

Hned? (šeptá)

SOUDKYNĚ (MLADÁ):

Hned za chvíli... (šeptá)

přítáhne si jej a on výzvu houpavě přijímá.

Nádraží menšího města

Stále asi dvacet let **p.s.**, soudkyně ve své mladé podobě vystupuje z vlaku, rozhlíží se po nádraží a zamíří k nejbližší budově – a my vidíme na jedné ze stěn nepřehlédnutelné, obří srdce s nápisem: MILUJU TĚ, ~~BLANKO~~ JITKO... (první jméno je přeškrtnuté, ale pořád čitelné; druhé psané jinou barvou a jiným tahem, prostě jindy)

Nádražní kancelář, pracovna

Delikvent (mladý) s kolegou, vrstevníkem, něco řešil u pracovního (administrativa) stolu a teď otevírá dveře – za nimiž stojí (budoucí, teď mladá) soudkyně – a kouká překvapeně, zatímco ona celá září, když ho vidí, zjevně jím naprosto uhranutá.

SOUDKYNĚ (MLADÁ):

Ahoj.

DELIKVENT (MLADÝ):

Jaks mě našla???

SOUDKYNĚ (MLADÁ):

Říkals, že tady děláš.

samozřejmě jde dovnitř – a kolega decentně mizí a návštěvu si závistivě prohlíží...

Před vchodem do nádražní kanceláře

...a zůstane venku, za dveřmi (kolega) a chvílí váhá a upravuje se, než vrazí dovnitř, aby se chtěl o něco také pokusit...

Nádražní kancelář, pracovna

...ale ona už sedí budoucímu delikventovi, na klíně, a oba se přívětivě usmívají

DELIKVENT (MLADÝ):
Obsazeno... (smích)

SOUDKYNĚ (MLADÁ):
Co??? (pohoršeně)

KOLEGA:
Vidím...

jako by si chtěl něco vzít, ale nakonec se mezi dveřmi jen otočí a definitivně odejde

SOUDKYNĚ (MLADÁ):
Jsem ti vlastně jenom přišla říct, že to nejde.

DELIKVENT (MLADÝ):
Co?

SOUDKYNĚ (MLADÁ):
No že to musíme skončit. Spolu. Protože... Já ho mám ráda.

krčí smutně rameny, ale zjevně od něj čeká nějakou reakci, nebo spíš akci, po které by mohla svůj názor změnit – jenže on spíš, jako by přemýšlel o něčem jiném, možná o tom, co si dá k obědu; tak nějak to působí

Tobě to nevadí?

DELIKVENT (MLADÝ):
Vadí.

SOUDKYNĚ (MLADÁ):
Že nic neděláš..(?!)

DELIKVENT (MLADÝ):

A mám brečet? Že seš mi nevěrná...

SOUDKYNĚ (MLADÁ):

Nejsem. Jemu jsem byla. Ale... Jsem myslela, že... Tak nic...

vstává od něj, zklamaně jde ke dveřím, kde se ještě zastaví, jako by na něco čekala

Jsem myslela, že mě máš rád. Já jsem tě teda měla! (vyčítavě)

DELIKVENT (MLADÝ):

Proč bych tě neměl rád..? (nechápe)

Ulice většího města

Jsme asi o 19 let **p.s.**, kdy (mladý, budoucí) soudce-manžel prochází na sídlišti kolem přetékačích popelnic, v obleku a se dvěma kyticemi v rukách – a nahoře v okně vidíme paní(matku) od soudkyně, jak jej vyhlíží a spokojeně mu zamává...

Chodba před panelákovým bytem

...budoucí soudce-manžel u dveří, které se otevírají a v nich obě ženy, (budoucí) soudkyně je překvapená a její matka spokojená, obě rozesmáté – a matka vpředu...

Chodba panelákového bytu

...v chodbě, kde už jsme jednou byli, v noci, drží paní(matka) obě květiny a jednu strká dceři a krátce, ale silně se na ni zamračí, ale to už návštěvník tahá z kapsy drobnou krabičku a paní(matka) se rozzáří ještě víc, a bere dceři květinu a jde stranou, aby měla hezky v celkovém záběru, jak dcerka přijímá prsten a vrhá se svému vyvolenému kolem krku, až krabička padá na zem, ale oni se objímají – a matka se vrhá pro krabičku, aby ji a její obsah zachránila.

Přednášková hala

Asi o čtyři roky později, tedy asi patnáct let **p.s.**, sedí soudkyně, stále budoucí, a její manžel, také budoucí (soudce i manžel) vedle sebe a poslouchají přednášku, on je jedno ucho a zuřivě zapisuje, přepisuje a uspořádává zapsané, zatímco ona se věnuje svému okolí a jen letmo mu nahlédne přes rameno a pobaveně se ušklíbá, on je ale přesvědčený, že co činí, dobře činí, a neúnavně v tom pokračuje.

HLAS PŘEDNÁŠEJÍCÍHO:

Jenže spravedlnost není něco, co byste mohli najít. Spravedlnost nechte všemohoucímu, protože u člověka jde o pouhý pocit – a pocit je vrah dobrého rozsudku. A dobrý rozsudek, to je váš cíl! Takový, kde zvládnete argumentačně podepřít... svůj pocit. Ano. Možná cítíte rozpor, ale tak prostě funguje lidské myšlení, že si utvoří názor – a k němu pak, teprve, dodatečně hledá podpůrné argumenty. Ve sbírce zákonů, například. I vy teď máte pocit, že si odporuji. A máte i nepravdu, tak to prostě je. A jen ti nejlepší z vás časem dokážou své pocity se zákonem, s duchem zákona dokonale sladit. A nebo ne, a skončíte na občanskoprávním, kde vládnou emoce... (smích) Ne, беру zpět, to jsem jen žertoval... (smích)

PŘÍTOMNÉ STUDENTSTVO:

se také z větší části směje

a naši dva budoucí soudci a manželé se na sebe podívají, on zamračeně, jako by říkal: *To chceš?!* A ona jako by svým pobaveně zasněným výrazem odpovídala: *Jasně.*

Starý byt manželů soudců

Jsme o dalších sedm let dál, kdy k současnosti chybí ještě asi osm let. Ti dva jsou už hotovými soudci i manželi a vidíme je v jejich prvním bytě, ona si holí nohy (a okolí),

on si ji prohlíží a ona se stydlivě (vyzývavě)
zakryje, jenže on zjevně myslí na něco úplně
jiného, než na její nohy a odkud pocházejí,
což ji urazí a nastaví se, aby nemohl nevi-
dět, jenže on ani poté nereaguje, osloví jej.

SOUDKYNĚ:

Všiml sis, že tu jsem taky?

On je zaskočen, nerozumí a přemítá

SOUDCE-MANŽEL:

...Mám takový zajímavý...

pronese jedinou odpověď, co jej napadla,
ovšem pak se mu náhle rozsvítí a pokračuje
s výrazem muže, který skvěle rozumí ženám
a jejich potřebám a vrtochům

...už jsem ti dlouho nepřinesl květiny, vid'.

usmívá se na ni a ona je... pobavená(?),
odkudsi zazní digitální pípání a ona vstává...

pípání

Vila manželů soudců

pípání

...a jsme o další čtyři roky dál, tedy už jen asi
čtyři roky p.s., oni jsou v nové vile, ona šlape
na rotopedu, na sobě sportovní podprsenku
a kalhoty, rotoped pípá a on zvedne hlavu, i
ted' však myšlenkami jinde, ona zpocená
leze dolů, svléká si kalhoty, utírá se do nich,
pak mu jimi mávne před obličejem a ještě do
něj bodne prstem

SOUDCE-MANŽEL:

Co děláš??? (trochu vyděšeně)

SOUDKYNĚ:

Nenech se rušit...

odchází svůdně houpavým krokem a on vítá
její výzvu (nedat se rušit)

SOUDCE-MANŽEL:

Přece víš, že tě miluju.

přizvedne své papíry, ale ona zmizela a on tedy, sice nerad, ale vstává, protože ví, co jí chybí a po čem touží, a mizí to pořídit...

...aby se vzápětí vrátil s květinou v ruce, krásnou, velkou růží, již nese do pokoje, kde ona sedí u svého (čistého) pracovního stolu a maže si ruce krémem

SOUDKYNĚ:

Říkala jsem ti, že růže nemám ráda.

SOUDCE-MANŽEL:

Byla tam nejhezčí. (věcně)

hledá a najde vázu, z níž ale musí nejdřív vyhodit jinou, stejnou, a se šťastným úsměvem ji nese k ní; ona však odchází, tak s růží cupitá za ní

Tak kam ji dáme?

SOUDKYNĚ:

Já mám taky starosti. I pracovní. Ale netahám si je domů. Pořád. Jako někdo.

mizí v koupelně a on váhavě zastaví

SOUDCE-MANŽEL:

Já vím.

odchází dát vázu na její pracovní stůl

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Hlavně mi to nedávej do pracovny!

ale pro něj je nemyslitelné dát květinu jinam

Aspoň utři stůl, než to tam dáš.

on se rozhlédne, ale nakonec stůl utře (po-slušně) jen rukou a květinu s vázou položí

Když ty seš takovej... (nešťastně)

SOUDCE-MANŽEL:

Jakej?

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Tak třeba dělej něco... jinýho. Jenom tak.

SOUDCE-MANŽEL:

Jak?

a soudkyně přichází za ním

SOUDKYNĚ:

To je jedno. Právě! Něco. Aby to nebyla práce. Třeba to zmačkej, ty svoje papíry. Blbý...

SOUDCE-MANŽEL:

To nemůžu, právě... To je vážně zajímavý případ. On ten chlap, je takový asi jednodušší, protože kradl peníze sám sobě, z kasy, a pak to sám nahlásil jako krádež...

ona ale koulí znechuceně očima, což on nemůže nevidět a pokouší se o smyslný výraz

Ty bys radši... že bychom... dnes večer...

ale hned couvá, když si uvědomí, co řekl

Nebo spíš zítra, by bylo lepší..(?)

SOUDKYNĚ:

Pan zábavný, vid'. (ironicky)

bere se k odchodu

SOUDCE-MANŽEL:

Ne. Krupička. Tomáš Krupička se jmenuje...

rád se vrací k zajímavějšímu tématu

On to hodlá všechno uhradit, ale já nevím, protože... Je to celé opravdu takové...

ale ona se zarazí, hubu dokořán

SOUDKYNĚ:

Jak..? ...se jmenuje???

Kancelář soudkyně

A později, asi tři roky **p.s.** je soudkyně s kolegyní-kamarádkou ve své kanceláři a rozjařeně předvádí, jak tehdy zírала, když to jméno po dlouhé době uslyšela.

SOUDKYNĚ:

Takhle jsem na něj zírала...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

No neke...

SOUDKYNĚ:

Nojo. A je to von!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

No týjo!

SOUDKYNĚ:

A víš, co?

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ne-e.

SOUDKYNĚ:

Dostane podmínku. Ale zákaz podnikání a konfiskace majetku, prakticky úplná...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A..? (No a? To znamená)

SOUDKYNĚ:

Takže rozvod, bude. (smích) Stačí počkat, až mi ho ta jeho přivede pod nos.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Bomba!

SOUDKYNĚ:

Taková jsem já. (pyšně)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

No nebud' blbá! (přátelsky, přejícně)

SOUDKYNĚ:

Už nebudu... On byl takovej...

zasní se ještě víc, než byla zasněná celou dobu (a byla hodně), takže každý vidí, jak hluboko v srdci(?) jí ten chlap uvíznul.

Soudní síň okresního soudu

Zhruba o rok později, tedy asi tři roky p.s., probíhá rozvod delikventa a matky, jinak manželů Krupičkových, jehož úryvek jsme už viděli na str.16 – a soudkyně kouká stejně zasněně, až zamilovaně, ale jinak mluví a jedná přísně... když se na něj nedívá, a zatímco slyšíme, co už jsme jednou slyšeli, díváme se, jak mezi rozváděnými probíhá mimická výměna, naznačující, že oba dělají, na čem se dohodli a co musí

SOUDKYNĚ:

Soud tedy schvaluje dohodu rodičů ... Tedy pokud se rodiče dohodnou...

a soudkyně cítí potřebu jim souznění narušit

Bohužel, je mi to moc líto, ale... Můžete si za to sám... Vaše žena o ničem nevěděla. A soud nemá důvod jí nevěřit!

A ti dva se na sebe podívají, jako by (oba) chtěli něco namítnout, soudkyně se však jen usměje a zavře spis, jednání skončilo.

Před soudní budovou

Matka a delikvent, právě rozvedení vycházejí ze soudní budovy a mluví spolu, jenže nějak nemohou najít společný jazyk, zastavují taxík a jdou k němu, ale zastavují a navzájem si něco vysvětlují, a znovu a znovu, marně, on jí pak otevře dveře, ale ona se otočí a jde pryč, on chvíli nechápavě stojí a pak dveře zabouchne a pospíchá za ní...

...a nahoře, v okně soudu vidíme soudkyni, jak se dívá dolů a usmívá se.

Školka, šatna

První z krátkých, emotivních, klipových scén, většinou bez časového ukotvení, tato bude mít dvě pokračování a v tomto, prvním, přichází otec³ maskován do školky za synem, nalepené vousy, paruka, kapuce, černé brýle – a vychovatelka kouká... divně.

vždy v detailech a velkých detailech, tváře, oči, mluvící rty, ruka souzeného, nervozně mnoucí ušní lalůček, ruka soudící, klepající ostře propiskou do stolu, mokré okno, zmačkané rohy papírů, hodiny, věci na věšáku a tak dále, a postavy jen náznakem, aby je divák nepoznal jako osoby, aby jej nemátly, aby poznal, že je nemusí poznat; aby neměl mysl zbytečně zahlcenou postavami; třeba jen vousy, pleš, sandály, náušnice, sirky jako hračka...

OTEC3:

Dobrý den. (mění nápadně hlas) Chodí sem nějaký David Štajner? Ona mu asi vypadla venku svačina...

ukazuje papírový pytlík, co drží v ruce, a vychovatelka se pokouší o normální úsměv

VYCHOVATELKA:

Já si vás pamatuju, s tou starší...

OTEC3:

A... Můžu mu to dát? Ať nemá hlad...

VYCHOVATELKA:

Ona si to matka výslovně nepřála, ale tak svačinu asi potřebuje, myslím...

odchází pro dítě...

...a přichází jeho malý syn, zarazí se na okamžik ve dveřích, jako by chtěl utéct, ale otec3 si sundá brýle ... a to stačí, chlapec se k němu rozběhne a obejmě ho, a jsou tak, mlčky a v objetí snad minutu, dvě, tři..?

...vychovatelka kouká skrz okénko...

...a přinese jim židli, aby si jako mohli udělat pohodlí a nevrávorali tam, oni si jí však nevšímají, nevnímají, a ona je s tou židličkou obchází a snaží se ji pod ně podsunout

VYCHOVATELKA:

Tady jsem... Mě napadlo... Kdybyste chtěli si sednout... Nechcete?

Byt nových asistentů, koupelna

Současnosti, nová asistentka v koupelně (oba hezky oblečení hezky, a tak, abychom viděli, jak dobře jsou jejich těla tvarovaná).

NOVÁ ASISTENTKA:

Přines si věci, dávám do pračky...

volá a její přítel přináší v dlani pár svršků a bere si kartáček, který ale spíš jen drží před ústy, zatímco ona zasypává jeho pár věcí hromadou svých – a on to musí komentovat

NOVÝ ASISTENT:

Pak kdo je prase..!

NOVÁ ASISTENTKA:

Ty.

Byt asistentů, pokoj

Nový asistent během hovoru připravuje v pokoji sedačku k příjemnému poležení, aby se nic neshodilo a nerozbilo, a aby to tam bylo krásné, bere odkudsi vonnou tyčku a zapálí ji, ale váhá, jestli to není příliš trapné.

NOVÝ ASISTENT:

Vzpomínáš, ta ženská, jak říkala, že dali děti manželovi, co byl odsouzený za podvody a dokonce je nějak unesl nebo co...

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Neříkala. Nic jsem ti neříkala. Děláš ze mě drbnu... (smích, šišlavě, čistí si zuby)

NOVÝ ASISTENT:

No tak je má dostat zpátky. Ty děti.

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Já to mám 'zjevná neopodstatněnost', odmítnout. Měli to dobře odůvodněný. Čtyři stránky...

NOVÝ ASISTENT:

No tak já mám zase jasné důvody pro změnu výchovného prostředí.

spokojeně přehlíží, jak to hezky připravil, a ve dveřích se objeví nová asistentka, vyjevená tím, co slyšela, ale ještě víc tím, co vidí

NOVÁ ASISTENTKA:

A kraj se tam s námitkami vypořádal. ... Mně bylo divný, že si čistíš zuby. (smích)

NOVÝ ASISTENT:

To dělám běžně!

ukáže kartáček, co má pořád v ruce, a přistupuje k ní blíž a dál se nápadně pokouší ji odhalit, pohladit, rozvášnit

NOVÁ ASISTENTKA:

Ale smrdíš... (vlídně, věcně)

NOVÝ ASISTENT:

To je chlapecká vůně!

NOVÁ ASISTENTKA:

Před sto lety možná. Ale máme jedenadvacátý století, jestli sis nevšimnul.

NOVÝ ASISTENT:

Fakt smrdím?

ovívá se kouřící voňavou tyčkou

Tak už vím. To smrdí ta tyčka...

Vila manželů soudců, koupelna

Zhruba tři roky **p.s.**, soudce-manžel stojí v koupelně před zrcadlem, vedle zrcadla má připevněnu historickou fotografii soudce s parukou a srovnává s ní svůj vzhled, ve vlasech má několik natáček, aby se alespoň blížily té pravé úpravě. Odněkud z bytu s ním mluví jeho žena. (Oba spíš ledabyle obléčení a jejich šaty zjevně mají víc zakrývat než odhalovat.)

SOUDKYNĚ: (m.o.)

No tak ho znám, no. A co?

SOUDCE-MANŽEL:

A ty nevíš, že jsi podjatá, v tom případě?!

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Ale já se necítím podjatá. ... A viděla jsem ho jednou v životě.

SOUDCE-MANŽEL:

... Jak dlouho?

Soudkyně, manželka se objeví ve dveřích:

SOUDKYNĚ:

Měl by ses léčit, ty slavný soude...

SOUDCE-MANŽEL:

Jak vypadám?

ukáže se a ona ho sjede věčným pohledem

SOUDKYNĚ:

Dobrý!

přikývne; v tom ohledu je to prostě normální, běžná situace, on se vrátí k zrcadlu a ona mu poupraví natáčku, aby vypadal ještě lépe

SOUDCE-MANŽEL:

Já jen, že jsi chtěla tu podmínku, aby dostal, a propadnutí majetku, tak se ptám, proč?

SOUDKYNĚ:

Asi za trest! (teatrálně)

plácne se do čela, jako by říkala: To je vůl!

SOUDCE-MANŽEL:

To je mi jasné... (vlídně) Ale je to divný.

Byt otce3, pokoj

Druhá ze tří emo-scén s otcem3, který drží v ruce dětský obrázek, první třída, kde je napsáno: MÁ TĚ MOC RÁD TATI (včetně chybějícího M) a namalována větší a menší postava a srdíčko a květina a tak dál. Snaží se ho vystavit na poličku s knihami, jenže se mu kácí a prohýbá, tak nakonec vytáhne knížku, obrázek do ní vloží a knížku dá zpátky... a znovu ji vytáhne a vystaví na místo, kde měl být obrázek... a nakonec obrázek aspoň povytáhne.

Přednášková hala

Asi pět let **p.s.** sype soudce se zlatými brýlemi zaníceně a přesvědčivě moudra do studentských tykví, mezi nimiž vidíme novou asistentku a jejího přítele.

PŘEDNÁŠEJÍCÍ ZLATOBŘÝL:

Pozor! Budete jako malý pánbůh. Ano. Ale vy nesmíte například nikdy propadnout nešvaru zobecňování. V minulosti ano, bývalo to běžné, ale dnes máme jedenadvacáté století a nesmíme, nechceme a nebudeme druhým ubližovat jen z důvodu našich hloupých, předpojatých názorů... Každý tomu někdy podléháme, ale od toho jsme lidé, abychom se dokázali řídit rozumem.

Rozumíme si? Podívejte, když například prší, tak je mokro. Souhlasíte? Snadné. Jenže co třeba pod přístřeškem? Pod deštníkem. V budovách, pod zemí a tak dále... Ano, předsudky rozhodně a kategoricky ne!

Jeden z posluchačů, sedící blízko tehdy ještě studujících (budoucích) nových asistentů, se dlouho nesouhlasně kroutí a nakonec se přece jen přihlásí o slovo.

NAMÍTAČ:

Ale ten výrok přece není absolutní a má v sobě obsažené výjimky, ne?

Přednášející si jej chvíli s pobaveným úsměvem prohlíží, aby dal svým následujícím slovům patřičnou váhu:

PŘEDNÁŠEJÍCÍ ZLATOBŘYL:

V sobě obsažené výjimky, pane kolego? (ironicky) Nepatříte vy náhodou k těm, co si pořád myslí, že žena patří do kuchyně a Romové kradou?

Namítající student neodpoví, ale je na něm znát, že jeho odpověď, kdyby ji vyslovil, by nebyla rychlá a jednoduchá; profesor ovšem žádnou odpověď nechce, jemu stačí reakce auditoria, které se namítajícímu studentovi směje a profesora hýčká obdivnými pohledy, s několika výjimkami, mezi něž patří oba (budoucí) noví asistenti, kteří jako by také měli na jazyku námitky – ale nechají si je pro sebe, aby se vyhnuli splaškům výsměchu, jejich nesouhlasné pohledy se ovšem setkají a zaklesnou se do sebe, v tu chvíli možná poprvé tak výrazně a významně.

Vznešený soud, kancelář nové asistentky

Současnost. Nová asistentka má u sebe na návštěvě starší a zkušenější kolegyni, která si prohlíží její fotografii a pak ji položí jinak, takže nová ji upraví stejně – a starší ji znovu přesune, jako by se jí to zdálo lepší, a nová obrázek energicky vrátí a obě se zasmějí.

NOVÁ ASISTENTKA:

Jestli to není blbý, když to odmítneme? Když je na to nověj návrh, že děti dostane matka.

STARŠÍ ASISTENTKA:

Je. Tak mu to řekni.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ale není blbý, že o tom doma mluvím?

STARŠÍ ASISTENTKA:

Je. Tak... nic nevíš. ... Nebo jo..? (zkouší)

a nová asistentka pochopí a zavrtí hlavou

No vidíš.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ale je blbý. Já to asi nemůžu dělat, takhle.

STARŠÍ ASISTENTKA:

Neboj. Já jsem si taky myslela, jaký to jsou tady všechno borci.

NOVÁ ASISTENTKA:

Proč vůbec platí těch pět... To pravidlo?!

STARŠÍ ASISTENTKA:

A pak jeden přede mnou spadnul ožralej z lavičky. Když mi chtěl říct, že mě miluje. A bál se mě. Asi. (smích)

NOVÁ ASISTENTKA:

Kdo???

zbystří – a starší kolegyně chvíli dělá drahoty, ale pak se k nové skloní a pošeptá jí to, a obě se smějí a jsou úplně v pohodě – když se otevrou dveře a v nich zlatobryl, ony zvažní a on na ně chvíli bezvýrazně kouká

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRYL:

Pardon...

řekne pak jen a zavře za sebou – a dívky se znovu rozesmějí.

Byt soudkyně-kamarádky, pokoj

A znovu asi dva roky před současností, byt je plný různých ozdob, vylepšení a zkrášlení, ale především malého dotěrného psiska.

Soudkyně a její soud-kamarádka polosedí, polo-leží na sedačce, u stolku, soudkyně nohy natažené na volném křesílku, kamarádka si je právě vykládá na stolek, kde stojí lahev vína a lahev whisky, dvě vinné sklenky a jedna pro destiláty, otevřený balíček sušenek a dva chlebičky, a psisko právě na zadních jeden chlebiček okusuje.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Fuj! Nech to! On je hroznej...

jemňounce psa odstrčí od stolu, ale hned vzápětí si ho bere na klín a povídá si s ním a různě mu strká do pusy kousky ze stolu, šimrá ho a mačká a nechává se olizovat atd.

Ale je to miláček. Vid'. Co to je na stole? Ty nevíš, že to nesmíš?! Zlobíš, myslím.

dopíjí a hned se natáhne opět si nalít whisky

SOUDKYNĚ:

Počkej! Potřebuju tě střízlivou.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A proč piju, asi, myslíš??? (smích) Vid'. (na psa) Abych to neřešila, takový věci.

SOUDKYNĚ:

Však neřeš. Jenom porad'. On mě asi vůbec nepoznal... (nešťastně)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Vyser se na něj. (hebounkým hlasem)

SOUDKYNĚ:

Přitom do rozsudku jsem mu to napsala, že něco vydrží jako vzpomínka na noc po pivních slavnostech...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A von?

SOUDKYNĚ:

Asi to nečetl, nebo já nevím.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Jo! Voni to nečtou, někdy ani. Vůbec. Asi. Da-re-bá-ci! (něžně psovi do ucha)

SOUDKYNĚ:

Tak jsem mu teď omezila styk. ... No už to začalo, už jsou v sobě. Je nějak nevrátil nebo co, takže policajti na OSPOD a byli s matkou tady, tak jsem to trochu ošéfovala...

naznačuje pobaveně

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Dobře ty!

SOUDKYNĚ:

Seru na něj! (ostře)

hned úsměv ztrácí, bere sklenku, ale nepije

Ale nejde mi to, moc. (zasněně) Byl dobřej, takovej. Zajímavej. Úplně jinej, docela...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

My jsme v pohodě.

odloží psa a přidá zářivě gumový úsměv

Akorát piju. Proč by ne? Voni taky chlastaj!

SOUDKYNĚ:

Jasně! Tak máme jedenadvacátý století!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Akorát nevydržím. To není fér, teda.

SOUDKYNĚ:

Bud' ráda! (zasněně)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Proč?

SOUDKYNĚ:

Jen tak. Protože... To se nedá popsat.

Soudní síň okresního soudu

Další emo-scénka (detaily, klipový střih),
otec2 má cit pro oblékání a náušnici v uchu.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Vy se podceňujete. Přestaňte se podceňovat.

OTEC2:

Já vám můžu ukázat, kolik jsem posílal přihlášek k výběrovému řízení. Jenomže nikde mě nevzalí. Ani neodpověděli..

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Proč?

OTEC2:

To já nevím.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A to je asi právě ta chyba!

Byt delikventovy exrodiny, chodba, pokoj

Asi dva roky **p.s.**, matka přichází domů – a z dětského pokoje slyší hluk a křik, prostě hrůza, tak tam hned vletí – a v pokoji je u postele dcera, v uších sluchátka, rozčileně se ohání po bratrovi, který kolem ní pobíhá s jejím mobilem. Zprvu na sebe ječí děti a téměř se perou, pak se ale situace obrátí a křičí matka a děti provokují.

STARŠÍ DCERA:

Dej to sem!

MLADŠÍ SYN:

Nedám?!

MATKA:

Co se tady děje!?!

STARŠÍ DCERA:

Sebral mi mobil. Debil!

MATKA:

Jak to mluvíš?

MLADŠÍ SYN:

Jako kráva!

MATKA:

Tak dost! Uklidněte se!

STARŠÍ DCERA:

Tak ať mi to dá!

MLADŠÍ SYN:

Uklidni se.

MATKA:

Dej jí to.

MLADŠÍ SYN:

Já ho potřebuju!

STARŠÍ DCERA:

Kecá!

MLADŠÍ SYN:

Uklidni se.

STARŠÍ DCERA:

Ty se uklidni! A dej to sem!

MATKA:

Nechte toho. Tak se jí snad máš nejdřív zeptat! Na co ho potřebuješ?

MLADŠÍ SYN:

... Chci zavolat tátovi. (váhavě)

náhle jako by všechno ztuhlo, ruch je pryč a
ti tři jsou jako vyměnění

STARŠÍ DCERA:

Kecá. (nejistě)

MATKA:

Proč? (hlas jí přeskočí)

MLADŠÍ SYN:

Protože ty na něj voláš policajty.

MATKA:

Ale... Vrať jí to! (zvýší hlas)

STARŠÍ DCERA:

Nemusí.

MATKA:

Měla jsem o vás strach...

MLADŠÍ SYN:

To těžko.

MATKA:

Jak to myslíš?! (výhrůžně)

STARŠÍ DCERA:

Že to asi těžko.

MATKA:

Tak... Vem si ten mobil zpátky! (křikne)

STARŠÍ DCERA:

Na co?

obě děti se podívají na sebe (vstřícně) a pak
na matku (odmítavě) – a matka odchází

MATKA:

A... nehádejte se pořád! (zaječí)

Byt soudkyně-kamarádky

Jindy než minulá scéna, ale vypadá to velmi
podobně, ženy sedí stejně, v lahvích je vý-
razně méně a psisko sedí na stole a vylizuje
talířek. Soudkyně už to sleduje s určitým po-
chopením, soud-kamarádka s láskou.

SOUDKYNĚ:

Jsem mu chtěla jenom pomoci.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ty seš hodná strašně, já vím.

SOUDKYNĚ:

Spíš blbá.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A vdaná! Taky jsem byla.

SOUDKYNĚ:

Jenže nešťastně! ... Já bych za ním zašla.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

To musíš!

SOUDKYNĚ:

Jenomže to nesmím.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

To nesmíš, nojo.

bere si psa na klín, ale všimne si chlupů

Akorát ty chlupy. (znehuceně) Fuj. (laskyplně) A že holka za ním odešla, to mě našťvalo. (vážně, smutně)

přítiskne psa k sobě – a soudkyně kouká a nějak nemá slov, cítí povýšený soucit.

Soudní síň okresního soudu

Další emotivní, klipová scénka. Otec1, zanedbaný, bez zájmu o vzhled.

SOUDKYNĚ:

No nesnažte se mě přesvědčit!

OTEC1:

Já se nesnažím.

SOUDKYNĚ:

No nepřesvědčil jste mě!

...setmí se a po rozednění vidíme v rohu nad oknem pavučinu a v ní číhajícího pavouka

bzučení mouchy

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ: (m.o.)

Nakupoval, vařil, staral se o dvě děti, čímž získal kontrolu nad životem matky, které pak hrubě zneužíval ve svůj prospěch.

soudkyně-kolegyně se odmlčí a hledí přísně přímo před sebe

bzučení mouchy naráz ustane

Nádraží, někde mezi kolejemi a vagóny

Asi dva roky **p.s.** Delikvent s kolegou (stejným, jako kdysi dávno, jen také přiměřeně starším) jdou po nádraží odněkud někam, pracovní cesta, a stěna, kde jsme dříve viděli srdce s nápisem: MILUJU TĚ, BLANKO JITKO, je teď celá krásně, duhově přemalovaná a pokrytá propletenými symboly koleček a křížkem dole a šipkou nahoře, ale to je pak dole vylepšené nápisem: VŠICHNI JSTE KRÁVY!

A před stěnou stojí malý floutek a hlídají ho tři policisté, protože má za úkol ten svůj ošklivý nápis hezky přemalovat, a má k tomu i výbavu, sadu duhových barev a štětce, a tak se snaží, nerad, ale pečlivě to opravuje.

DELIKVENT:

Mi zakázala styk s dětma!

KOLEGA:

A tobě to vadí?

delikvent se dlouze zamyslí

DELIKVENT:

Jo. Asi ji zabiju. Někdo to musí udělat.

KOLEGA:

Moniku???

DELIKVENT:

Soudkyni! Monča asi měla vztek, jak jsme dopadli, tak začala vyvádět, naschvály a tak. Mně to taky nasralo, ale... tak co naděláš, že jo, s ženskou. Ale soudkyně by snad měla mít rozum! Na to tam snad je, ne?! A vona mi zakáže styk s nima. A teď volaj, kde jsem? Kráva jedna! Fakt bych ji zabil.

KOLEGA:

Zavřou tě. (smutně)

a delikvent se váhavě zamyslí.

Byt delikventovy exrodiny, dětský pokoj

Asi dva roky **p.s.**, dcera sedí na posteli, v uších nezapojená sluchátka, mladší bratr jí vrací mobil a sedá si k ní.

STARŠÍ DCERA:

Co říkal?

MLADŠÍ SYN:

Nic. ... Že nás má rád. ... Proč se vůbec rozváděli!?

STARŠÍ DCERA:

Ses měl zeptat.

MLADŠÍ SYN:

Ses mohla zeptat sama, ty!

STARŠÍ DCERA:

Mě to nezajímá. (kysele)

chlapec vytřeští oči

MLADŠÍ SYN:

Protože seš holka. A holky nemaj rozum.

STARŠÍ DCERA:

Holky nemaj penis. Rozum ano.

MLADŠÍ SYN:

To určitě!

STARŠÍ DCERA:

Tomu věř! (přívětivě)

MLADŠÍ SYN:

Mě by to zajímalo.

STARŠÍ DCERA:

Protože jsou blbý.

nabídne vysvětlení ... a kluk váhavě přijímá
a dokonce k sestře překvapeně vzhledne

MLADŠÍ SYN:

Je to možný...

Před okresním soudem

Další rychlé, emotivní obrázky. Na parkoviště u okresního soudu míří malé autíčko, nejspíš Matiz, a než zaparkuje, objeví se pořádné SUV – a ty dvě figurky zaparkují vedle sebe, aby pak z miniauta vystoupil otec¹ – velký, nebo, přinejmenším vysoký chlap, a z toho druhého vyskočí drobná ženská, jeho exmanželka, oba nejdřív šlehnou zlým okem po autě toho druhého, aby se pak na sebe usmáli, kysele, ale úsměv to je, a bok po boku zamířili do budovy soudu...

Soudní síň okresního soudu

...a emo-scénka pokračuje v soudní síni.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

*Ale do toho vám nic není, s kým ona žije!
Když navíc žije sama.*

Otec1 jen mlčky vrtí hlavou.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Vy se totiž vyhýbáte zodpovědnosti.

OTEC1:

Nevyhýbám...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

TO je váš problém.

Otec1 jen kroutí hlavou a mlčí.

Ale to máte smůlu.

Vila manželů soudců, zahrada

Asi dva roky **p.s.**, delikvent přeskočil plot, v ruce kabelu, vkrádá se zahradou blíž k domu – sledován kamerami...

Vila manželů soudců

Soudkyně si v kuchyni vaří kávu (ze složitěho automatu), když tu slyší alarm a jde na chodbu, kde vidí obraz (displej) ze zahrady, jak se k domu blíží tajemná postava, což ji vyděsí a málem by začala ječet, ale tajemná postava ve tmě nevidí a nemotorně tahá baterku, která se ale nechce rozsvítit – a když se nakonec světlo objeví, míří přímo do obličeje, takže soudkyně pozná, že je to „její“ delikvent, a jen lehce vykvikne, teď už spíš vzrušením, vypne alarm a hledí na obraz ze zahrady už s úplně jiným výrazem, i když vidí, že ta postava napřahuje cosi hází.

cinkot rozbitého skla

Ulice u vily manželů soudců

Delikvent skáče na chodník, spokojený, jak to provedl, jak se pomstil, oprašuje se a rovná si šaty – a tu vidí soudkyni, jak se k němu blíží, usměvavá, zatímco on se polekaně přikrčí a neví, jestli má utéct, nebo ji opravdu zabít – a rozhodne se utéct.

SOUDKYNĚ:

Tomáši...! (hlas maličko přeskočí)

delikvent se zastaví a obrátí k ní

DELIKVENT:

Rozbil jsem vám okno.

SOUDKYNĚ:

Nepamatuješ si mě?

DELIKVENT:

Protože jste mě nasrala. Strašně.

SOUDKYNĚ:

Vůbec ses nezměnil.

DELIKVENT:

Protože to nebylo fér. A vy to víte moc dobře! Protože soudce by měl mít rozum, ne?

SOUDKYNĚ:

Pivní slavnosti... Před dvaceti lety... A pak, moje mamka nás vyrušila. Při tom...

různě se prohýbá, natáčí a naklání, aby byla lépe čitelná – a jemu se něco vybavuje

DELIKVENT:

Tamta... To seš ty? Teda vy..?

podle výrazu ale nezůstal zamilován

SOUDKYNĚ:

To bys neřekl, co?

delikvent si ji nevěřicně prohlíží

Změnila jsem se? ... Já jsem na tebe nikdy nezapomněla.

v jeho výrazu nevidí, co by chtěla, ale nevzdává se, jen maličko couvá a není už za princeznu, ale za královnu ano, na to se cítí

DELIKVENT:

No... Nasrala jste mě. Ale nepoznal bych tě.

SOUDKYNĚ:

Tak už jsem dospělá, no. Ale můžu ti pomoci.

DELIKVENT:

Už se stalo...

obrací se k odchodu, ale ona spěchá za ním, odhodlaná zdolat každou překážku, co se postaví do cesty jejímu štěstí

Já teda nesmím, ale když se známe, že jo... tak už bych vůbec neměla, ale kdybys chtěl... můžeme mít spolu takový malý tajemství, vlastně už druhý, vid'... Neboj, máma už mě nehlídá...

Okresní a krajský soud, kanceláře soudkyň

Asi rok **p.s.**, soudkyně a její „nadřízená“ z krajského, odvolacího soudu, spolu telefonují. Naše soudkyně stojí v okně, venku je zima, ale okno je dokořán a ona šťastně hledí ven, na hromady špinavého rozmáčeného sněhu, zatímco odvolací kolegyně stojí stranou na škvírku pootevřeného okna, opřená zády o stěnu, v ruce cigaretu a kouř do okna posílá máváním dlaní.

SOUDKYNĚ:

Já jsem úplně šťastná, chápeš?

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

Tak na to máš právo, samozřejmě, ale... Nepřeskočilo ti?

SOUDKYNĚ:

Vůbec, právě. Proto jsem se vyloučila přece, ale prostě je to nejlepší řešení, pro ty děti.

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

Tak já ti věřím, že jo, ale... Tos mi vyrazila dech, tohle, protože máš odvalu, teda.

SOUDKYNĚ:

Mě to taky překvapilo. (smích) A co teda? Myslíš, že by to mohlo projít? Přes tebe?

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

Tak... jestli to máš dobře odůvodněný?

SOUDKYNĚ:

*Dělá to Žďárna. Máme to na čtyři stránky.
Já ti to pošlu, aby sis to přečetla, nejdřív...*

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

*Ale na to ti kašlu, co jste tam napsaly, mi to
řekni per huba, ať vím, jak to je.*

SOUDKYNĚ:

*No právě proto, nejdřív ti volám, že jo...
(monolog pokračuje v dalším obraze)*

Vznešený soud, toalety

(pokračování monologu z minulého obrazu)

SOUDKYNĚ: (m.o.)

*...protože to někdy musí jít stranou, hrdost,
když je to prostě všechno jinak, než jsme
myslely, když je nutná změna poměrů, pro-
tože on je fakt skvělejší, jako otec, samozřej-
mě, to prostě nemůžeme před tím zavírat
oči, že jo, když tohle zjistíme... (do ztracena)*

Současnost. Na luxusní toaletě vznešeného soudu stojí u umyvadel zlatobryl, střídavě se mračí a usmívá na svůj obraz v zrcadle a čistí si brýle. Od pisoárů přichází mrzout, opláchne si ruce, postříká si je jedním z drahých parfémů, co jsou tam připraveny, a při tom se škodolibým úsměvem kouká stranou, kde je fixou psaný nápis: ZAVOLEJ MI DO KLUBU 777 07 86 68.

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Víš, že to je tvoje číslo?

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Jaký číslo?

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

A víš, kdo to tam napsal?

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Ty?

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Jako, že jsem se ti teď chtěl přiznat???

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Je to polehčující okolnost...

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Takovej skaut teda nejsem.

zlatobryl se pokouší svým jelenicovým hadříkem (na brýle) mazat nápis, bez úspěchu

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Tak kdo?

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Nevím.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Pavel, že jo?!

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Neřeknu.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

To je mu podobný. My máme formulovat ty velké právní závěry – a on tady... Tohle.

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Co nesmažeš, to platí. ... Jestli můžu použít tohle starý latinský přísloví. (vtipkuje) Můžu, ne? Jsme oba vzdělaní lidé...

Soudní síň okresního soudu

Asi rok **p.s.** (viděli jsme na str.15), soudkyně-kolegyně rozhoduje o změně výchovného prostředí, k matce odměřená a k otci vstřícná, až je sama překvapená, nesouhlasí se sebou.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

... bránění ve styku otce s nezletilými dětmi je natolik podstatnou změnou poměrů, která opravňuje a vyžaduje nové rozhodnutí o výchovném prostředí nezletilých...

MATKA:

To nemyslíte vážně!?

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Ve společném bytě bude dále bydlet s dětmi otec a matka soud určuje lhůtu tří měsíců, aby se přestěhovala. Soud dále matce stanovil výživné ve výši...

Chodba okresního soudu

Matka vyrazí ze dveří, otec-delikvent vyjde krátce po ní a mluví k ní, k jejím zádům, protože jí chce říct, že takhle to nechtěl.

DELIKVENT:

Počkej. Můžeš tam klidně zůstat. My budeme v chatě...

Ona se otočí a šlehne po něm pohledem

MATKA:

To je všechno tvoje vina!

prudce odchází, a ze soudní síně vyjde soudkyně a zastaví se u něj

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Tak vám blahopřeju. A nepokazte si to. Já vám věřím... (pochybovačně)

DELIKVENT:

Kdyby nedělala takový kraviny... (smutně)

Chodba okresního soudu

Další emo-vložka, otec4 (plnovousatý) na chodbě s paní v kostýmku, z OSPOD, která s ním chápavě (se tvářice) rozebírá situaci.

PANÍ OSPODSKÁ:

Víte... Musíte ji prostě dostat z hlavy.

OTEC4:

Dceru???

PANÍ OSPODSKÁ:

Vaši ženu. Bývalou! Protože už není vaše...

OTEC4:

Ale já mluvím o holkách.

PANÍ OSPODSKÁ:

Právě, že nemluvíte...

OTEC4:

Ona mi je nechce dávat!

PANÍ OSPODSKÁ:

My jsme ji poučily...

OTEC4:

Tak na to kašle, asi...

PANÍ OSPODSKÁ:

My si nerozumíme. (vyčítavě)

Soudní síň okresního soudu

Otcí4 v soudní síni mateřsky radí soudkyně
a paní v kostýmku soucitně přihlíží.

SOUDKYNĚ:

Podívejte, máte své dcery rád?

OTEC4:

Mám. Jasně. (s nadějí)

SOUDKYNĚ:

Tak jim nekazte dětství takovými spory.

OTEC4:

Ale já je chci vychovávat.

SOUDKYNĚ:

*Však si k nim najdete cestu. Jako chlap! Zají-
dete si jednou třeba na ples, nebo až se bu-
dou vdávat. Co..? Budete mít ještě tolik pří-
ležitostí. Nepokazte si to. (mazlivě)*

Okresní soud, kancelář předsedkyně

Třeba rok **p.s.**, nebo jindy si velitelka soudu
pozvala „na kobereček“ naše dvě soudkyně
a mluví s nimi jako se zlobivými školačkami.
A ony se tak chovají – ale mimo to je na ka-
marádce občas poznat, že má před soud-
kyní jakési tajemství.

Ty dvě se vzpurně hihňají.

Ony krčí rameny.

ony přikyvuji

vrtí hlavami

jedna přikyvuje, druhá vrtí hlavou

PŘEDSEDKYNĚ:

Jaroušová, Mazláková! Holky vy mě zlobíte!

Stížnosti jsou na každého, podjatost, podjatost a zase podjatost. To je normální. Ale vy dvě..! ... Na vás tu mám zvukový záznam. Slyšely jste to?

Mluvíte tam opravdu ošklivě.

SOUDKYNĚ:

Tak nejsme dokonalý, no.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Jsme takový, jaký jsme.

PŘEDSEDKYNĚ:

Tyhle pindy si nechte na doma, jo!?

Já vím, že nejsou vaši známí ani příbuzní, takže podjatost to být nemůže, ale...

SOUDKYNĚ:

Nemůže...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Takže není.

PŘEDSEDKYNĚ:

To není legrace.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Vůbec.

SOUDKYNĚ:

Ani trošku.

PŘEDSEDKYNĚ:

Tak co s váma?

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

To musel někdo zfalšovat.

SOUDKYNĚ:

Navíc my jsme to nebyly. Určitě... A ty posloucháš zfalšovaný nahrávky... (vyčítavě)

PŘEDSEDKYNĚ:

Není to zfalšovaný... Ale budeme se tvářit...

ty dvě se smíchem krčí rameny

Jste jak malý holky.

SOUDKYNĚ:

Neměly bysme se urazit?

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ne. Proč? Spíš poděkovat.

PŘEDSEDKYNĚ:

Běžte. Ale... Krotte se trochu!

SOUDKYNĚ:

Děkujeme.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Já jsem krotká dost. Ty ne? (smích)

Před zahradním domkem, u branky

Stále asi rok (dávno už necelý) **p.s.** Otec-delikvent přichází s dětmi k chatce, kde u plotu stojí soudkyně, zjevně čeká, ale jako by šla náhodou kolem. A také se snaží být hodná, milá a vstřícná, prostě taková, jaká není a neumí být.

SOUDKYNĚ:

Dobrý den! (afektovaně) Tak jak to jde? Nezlobí vás? ... Tatínek...

MLADŠÍ SYN:

Kdo to je?

ptá se otce a starší sestra jej mírně bouchne, aby neměl blbý otázky

SOUDKYNĚ:

My se známe už dlouho, s vaším tatínkem...

STARŠÍ DCERA:

Odkud? (tišeji než syn předtím)

ale mladší syn do ní i tak strčí, víc než ona
předtím do něj, a sestra se brání

DELIKVENT:

Nechte toho!

MLADŠÍ SYN:

Ona!

STARŠÍ DCERA:

Ty seš hroznej! ... Někdy...

snaží se mírnit konflikt a působit dospěle,
nebo spíš rozumně; ne jako dospělí, a zkou-
mavě si prohlíží otce i tu paní

MLADŠÍ SYN:

A ty furt!

SOUDKYNĚ:

*Nojo, děti dovedou zlobit. ... Ale máte to
krásný, tady...*

rozhlíží se – a tu vidí(me) přicházet matku,
exmanželku, a vzápětí ji postřehne i otec a
staví se tak, aby soudkyni zakryl, ale to už ji
vidí i děti a dcera si zkoumavě prohlíží už
všechny a chlapec zvědavě čeká, co bude

SOUDKYNĚ:

Dobrý den...

MATKA:

Dobrý den. (vykuleně) Co vy tady???

SOUDKYNĚ:

Tak ahoj... (delikventovi) Ještě se uvidíme.

bere se k odchodu

MATKA:

*Ale to neodcházejte. (soudkyni) Co tady
dělá?!? (exmanželovi)*

MLADŠÍ SYN:

Oni se znají.

sestra do něj opět dloubne – a on do ní

Už dlouho.

a teď do něj dloubne i otec a syn nechápe

MATKA:

To mi děláš naschvál?

DELIKVENT:

Já???

MLADŠÍ SYN:

Co?

A to už se k nim soudkyně vrací.

Před budovou soudu

Emotivní scénka u vchodu do soudní budovy, kde stranou, v podstatě spíš nenápadně stojí otec¹ (zanedbaný, ale snaží se vypadat slušně) a drží tabuli s nápisem:

HLADOVKA!

PĚT LET JSEM NEVIDĚL SVÉ DÍTĚ.

SOUDU JE TO JEDNO.

Zaměstnanci a návštěvníci soudu procházejí naprosto bez povšimnutí, i keře by si všímali víc, jen jakýsi náhodný kolemjdoucí vytáhne z kapsy pár drobných a hodí mu je, aniž by četl tabuli, a hladovkář se po krátkém zaváhání pro mince shýbne a strká do kapsy, protože by to byla škoda, nechat je tam.

Před zahradním domkem, chatkou

A zpět k ex-rodině s dětmi, necelý rok před současnost. Děti odešly k chatce a sledují ty tři (my s nimi), jak si u plotu povídají, když obě ženy syčí úsměvy a delikvent se krčí.

STARŠÍ DCERA:

Aby se nezačali prát.

MLADŠÍ SYN:

A kdo by vyhrál, co myslíš?

STARŠÍ DCERA:

Ty seš hroznej!

MLADŠÍ SYN:

Asi táta, já myslím...

STARŠÍ DCERA:

Ten by spíš utekl.

MLADŠÍ SYN:

Proč??? (nechápe)

STARŠÍ DCERA:

A ty seš po něm! (provokativně)

MLADŠÍ SYN:

Nejsem. Já bych neutekl.

STARŠÍ DCERA:

Seš. To jsou geny... (poučuje)

MLADŠÍ SYN:

Jo, a ty seš asi teda geniální. (ironicky)

STARŠÍ DCERA:

Radši mlč, když tomu nerozumíš...

MLADŠÍ SYN:

Já jsem geniální určitě víc, než ty.

ale to už soudkyně opravdu odchází a rodiče
pokračují hlasitěji, takže je trochu slyšíme

MATKA: (zpovzdálí)

Jak jako, žes mi odpustil?!

DELIKVENT: (zpovzdálí)

No ty policajty. A tak.

MATKA: (zpovzdálí)

A co je jí do toho?!

DELIKVENT: (zpovzdálí)

Já nevím.

MATKA: (zpovzdálí)

Co tady vůbec chtěla!?

DELIKVENT: (zpovzdálí)

Jak to mám vědět?

MATKA: (zpovzdálí)

Nech toho! (ironicky)

MLADŠÍ SYN:

Já bych teda neutekl.

STARŠÍ DCERA:

Však jo, ty seš docela šikovnej. (smířlivě)

bratr je pochvalou zaskočen a po chvíli opáčí podobně vstřícně:

MLADŠÍ SYN:

Ty taky nejseš úplně blbá.

Vznešený soud, chodba

Současnost, chodbou jde soudkyně, co v úvodu vyzdobila sochu svým spodním prádlem. Teď se snaží jít vznešeně, ale kdyby bylo možné to napsat, stálo by tu, že jde jako koza, a obzvlášť zřetelné je to ve chvíli, kdy se vyhýbá dvojici vznešených soudců (důležitý a váhavý), jdoucích v talárech i s červenými klaunskými nosy vstříc jakémusi vznešenému jednání; kolegyni minou jako vzduch a ona je tím dotčena...

... a jde kolem kuřárny, kde za prosklenými dveřmi stojí nová asistentka a sedí soudce kuřák a třetí zlatobrylův asistent, oba kouříce, a ostrá soudkyně se po pár krocích zastaví a vrátí, aby strčila hlavu do kuřárny a oslovila novou asistentku...

...a pak jí tam, u kuřárny, jakoby proti své vůli vykládá moudra, až je z toho nešťastná

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Já vás vůbec nechci nějak ovlivňovat, to chraň Bůh, kdyby byl, ale vy tam stojíte jen pro jejich zábavu!

NOVÁ ASISTENTKA:

Ne.

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Tak proč?!?

NOVÁ ASISTENTKA:

Poslouchám. Učím se...

ale soudkyně ostrá vrtí rozhodně hlavou

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Aby si vás očurali.

Asistentka podle výrazu nechápe.

Jako psi!

Asistentka couvá v obavě, co přijde dál.

Protože chlap je jako čokl, co musí pořád značkovat to svoje území, ochcávat si ty svoje patníky. A to vy chcete? ... Aby si vás označkovali? ... Těmi svými pachy!? ... Cigaretovými...

nová asistentka se nenápadně rozhlíží, hledá pomoc, a ti dva se v kužárně smějí, a soudkyně ostrá ji bere za rameno a odvádí...

Vznešený soud, vstupní hala

...a scházejí do vstupní haly, kde se zastaví pod kalhotkami vylepšenou sochou a dívají se nahoru a na sebe; socha uhýbá pohledem, nechce s tím mít nic společného

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Oni jsou prostě takoví, to jim nemůžeme zazlívát. Ale všechny držíme nad hlavou těžký balvan a nesmíme se dát. Rozumíte? Pamatujte si to! Prostě se řiďte svým srdcem!

sahá jí na prso, neomaleně, přímo, ale pak tou rukou ukáže nahoru, na sochu

Co myslíte, že to je?

NOVÁ ASISTENTKA:

...kalhotky..?

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Jako symbol...

NOVÁ ASISTENTKA:

...moci??? (nejistě)

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Útlaku! (ostře) I když...

zaváhá, ale to už kolem prochází sympatický chlapík, co jde ven, ale zastavuje u nich, neboť jej nová asistentka upoutala, to jednak, ale také cítí povinnost prohodit pár slov s ostrou soudkyní, jejímž je asistentem...

...ona kouká na hodinky; výraz má ale vlídný, téměř, jako by s ním koketovala

Michale..?

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

Musím ven.. Jestli mě nebudete postrádat....

vysvětluje s úsměvem, ale kouká při tom pobaveně a soucitně (taková společností!) na novou asistentku, což soudkyně postřehne a zlobí se, svým výrazem

Ale rád se k vám připojím, když budete ještě stát tady a o mou společnost, až se vrátím...

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

My spolu něco řešíme, pane kolego!

je opět soudkyní ostrou, ale jaksi zjihle

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

My a oni! Přesně! (afektovaně) Tohle dělení je příčinou všech konfliktů. Proč je mezi lidmi tak málo pochopení?

jeho nadřícená soudkyně se k němu ale obrátila zády, tak s úsměvem odchází

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Je to hrozný darebák! (ostře i mile najednou)

napovídá nové asistentce, která ale kouká za Michalem, tak se zahledí nahoru, k soše, která se smála – a honem přestala

Symbol moci..? (váhavě) Možná. ... Žijeme v jedenadvacátém století! (nadšeně)

Byt soudkyně kamarádky

Asi rok **p.s.** Soudkyně a její kolegyně-kamarádka mluví každá o svém, mimicky spolu souhlasí, ve skutečnosti si ovšem navzájem své starosti závidí.

SOUDKYNĚ:

Ale nejhorší, jak si myslí, že je lepší soudce.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A není? (překvapeně)

SOUDKYNĚ:

Je. Vždycky byl. Ale to je na tom taky nejhorší. (vážně, smutně)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Milan byl taky hroznej.

SOUDKYNĚ:

Tak nejsem dokonalá! No a co?!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Jsou na nic.

SOUDKYNĚ:

Leda na vaření... (opovržlivě)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

On vaří??? (zájem)

SOUDKYNĚ:

Někdy.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

To Milan teda vůbec.

SOUDKYNĚ:

My se stejně už nemilujeme.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ten jenom to jedno. Furt. (znechuceně)

SOUDKYNĚ:

Ani fyzicky.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Se mi zvedal kufr. Ale ...mu to bylo jedno.

SOUDKYNĚ:

Já jsem byla vlastně jako vdova. Nebo jako jeptiška, nějaká. (bolestný smích)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Von to chtěl, tak to bylo.

SOUDKYNĚ:

Přesně. Akorát bez sebe nemůžeme být.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Se nedalo. Fakt humus.

SOUDKYNĚ:

Ale já bez něj jo!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Tak šel. Jinam. A holka za ním...

SOUDKYNĚ:

Já bych teď... MY bysme chtěli bydlet spolu!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Nemáme to jednoduchý. (zpozorní) A ty už ho teda nechceš?

SOUDKYNĚ:

Tak já... jsem taky jenom člověk.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Děláš dobře. (záhadný úsměv) Já bych... Možná byste mohli bydlet tady...

SOUDKYNĚ:

Co? (překvapeně) A co ty?

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Já... Jsem taky jenom člověk...

Okresní soud, ulice před

Asi rok **p.s.**, soudce-manžel vychází z budovy soudu a za ním téměř vybíhá soudkyně-kamarádka, on to postřehne a přidává, takže se ona musí hodně snažit, ale nakonec jej dostihne a dávají se do řeči.

Městská ulice

Emo-scénka. Otec3 je o nějakých deset, dvanáct let starší (než ve školce) a jde ulicí spolu se svou známou, která cosi vypráví...

ZNÁMÁ OTCE3:

Ale vona jako vo tom vůbec nevěděla, že s tím přišel, protože nejdřív jí nic neřekl, že jo, ale pak se začal tvářit, že jako vo nic nejde, pohoda jako, že jo, jenomže to vona už něco začínala tušit jako, že jo, to je jasný, protože

*to na něm jako poznala, jenomže to
nemohla vědět, že s tím přišel už dávno
předtím a že je poslední, kdo nic neví...*

...on si ale všimne mládence, jdoucího proti
nim a dál neposlouchá už vůbec a s nejistou
radostí na něj, svého syna, hledí, on však
jen ledabyle pokyne hlavou, když svého otce
konečně zaregistruje, a uhne očima a jde dál
a pryč, zatímco otec³ za ním kouká, divně,
skoro až žádostivě, asi má téměř slzy v
očích; známá však vidí jen divný pohled

Ty seš pedofil? (zklamaně)

OTEC³:

To byl můj syn.

tahá z náprsní kapsy obrázek (který známe,
chtěl si ho vystavit) a ukazuje ho, ona se za
ním ohlíží

Tohle mi namaloval.

ZNÁMÁ OTCE³:

Jo? ... Vypadá normálně.

OTEC³:

Jo... Já vlastně ani nevím... Jakej je.

ZNÁMÁ OTCE³:

Ty seš nešťatnej, vid'...

prohlíží si jej – a on se téměř poleká možné-
ho sblížování a schovává obrázek

OTEC³:

Zas tak moc ne.

Vznešený soud, kužárna

Současnost, v kužárně vznešení soudci
kužák a zlatobryl vedou vznešenou rozpravu,
zlatobryl má na krku červený klaunský nos.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŽÁK:

*Já, tak nějak cítím bych opravdu řekl, že
černá svině ... bílá svině ... chlupatá svině
... malá svině ... tlustá svině...*

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Na tohle téma se nežertuje.

zamračí se – a vzápětí ještě víc na pavouka,
jehož objeví tam kdesi na procházce, lapí jej
do kapesníčku a požitkem rozmačká

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

*Musíš ho zabít?! Vždyť to je taky člověk...
Nebo podle čeho poznáš člověka?*

zlatobrýl se opatrně rozhlédne

*Že má dvě ruce a dvě nohy? Že umí mluvit?
A co hluchoněmý a bezruký? Nebo že nějak
vypadá? A socha? Nebo robot?*

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Člověk má duši.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Máme jedenadvacátý století! Duši má kolo!

zlatobrýl váhá, kam s kapesníkem; dává
najevo, že to je lepší téma na přemýšlení

*Jsou lidé úplně bez svědomí, ani soucit, nic,
horší než zvířata, mučí, týrají, i děti, lidskost
žádná, ale berou se jako lidi. Proč? To
pavouk je hodnej. ... Když není tarantule.*

pokračuje – a to už do dveří vchází soud-
kyně ostrá s novou asistentkou a svým
sympatickým asistentem; je, nebo chce být
taková jiná, vesele zdraví, usedají na volná
místa a ona demonstrativně přehrává, jak jí
vadí kouř, zatímco se sympatický chlapík
sune blíž k nové asistentce

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Mohu vás požádat, pane kolego..?

žádá kuřáka, aby cigaretu uhasil

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Jsme v kuřárně...

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Ale my nekouříme.

usměje se na ty dva mladé, kteří ale mluví o
čemsi svém a její rozšafnost ignorují

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

Já ti klidně pomůžu?

NOVÁ ASISTENTKA:

Díky. (odmítá)

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

*Nebo snad máte na tento prostor patent?! ...
Nenene! Máme jednadvacáté století, pane kolego!*

mluví hlasitěji, aby ji ti dva slyšeli

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Pavouci nekouří. (vtipkuje)

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Málem bych zapomněl.

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Někteří možná ano. ... To nemůžeme vědět.

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

To je vám podobné...

kouká na ty dva mladé a mluví k nim, oni ale
jen s úsměvem přikývnu a dál ji ignorují

Nemám pravdu?!

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

Tak až si to rozmyslíš, já přijdu... Stačí říct zaklínadlo...

NOVÁ ASISTENTKA:

Jaký zaklínadlo?

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

...co jsme to vlastně..?

trochu zmateně se rozhlíží

Mohu..?

sáhne pro krabičku, bere si cigaretu a zapaluje si, sledována překvapenými zraky přítomných – užívá si svou revoltu

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

... Abrakadabra?

NOVÁ ASISTENTKA:

To je starý. (směje se)

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

... Abraka-pomocprosím-dabra?

NOVÁ ASISTENTKA:

Ty seš blbej. (směje se)

a soudkyně ostrá se zakucká, ale nevzdává
se, vstává a přeseď si mezi ty dva

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

*Kouřím poprvé. ... Už jste to zkoušeli? ...
Má to něco do sebe, řekla bych...*

Restaurace

Necelý rok **p.s.**, soudkyně s otcem delik-
ventem spolu večeří, zjevně jsou takto spolu
často, ona jej o něčem důsledně a důrazně
přesvědčuje, on váhá, ale jen chabě a bez-
výrazně.

Vznešený soud, kuárna

Současnost, soudkyně ostrá sedí mezi mla-
dými, potáhne ze zhaslé cigarety a ve sna-
ze okouzlit přítomné(ho Michala) mluví čím
dál odvážněji, ostatní zírají, ale přidávají se
a zjevně si to nepřidušené povídání užívají.

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

*Znásilnění by to v žádném případě nebylo!
Tedy pokud by nedošlo k násilí, jistě.*

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Ale... Tak bezdůvodné obohacení?

VZNEŠENÝ SOUDCE ZLATOBRÝL:

Zmařená investice..?

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

*No ale co čeká taková, když za sebe nechá
všechno platit?!*

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

*Leda, že by za protiplnění považovala už
samotnou svoji přítomnost. (vážně)*

a nová asistentka na něj vrhne ostře pře-
kvapený pohled, což ostrou soudkyni potěší

VZNEŠENÁ SOUDKYNĚ OSTRÁ:

Ovšem vzhledem k tomu, že za tu si jinde a jindy platit nenechává, zřejmě by taková argumentace neobstála. (smích)

jenže nová asistentka najednou vstává

NOVÁ ASISTENTKA:

Já už budu muset... (omluvně)

což ostrou soudkyni potěší ještě víc, jenže hned po ní vstává i Michal...

....takže tam osíří se dvěma vznešenými kolegy, v ruce studenou cigaretu, která ji pojednou jako by začala pálit a smrdět, odkládá ji na krabičku a její rozvernost je pryč, a to samé se přihodí i tvářím obou kolegů, ona sáhne do kabelky pro klaunský nos a nasadí si jej, a zvedá se a neví, co říct, tak neřekne nic a odchází, když zlatobryl si ještě dřív stihne také nasadit nos – a nakonec, když tam jsou sami, i kuřák vytáhne z kapsy klaunský nos a dodá si jím na důstojnosti.

Byt soudkyně kamarádky

Necelý rok **p.s.** Soudkyně s kolegyní-kamarádkou přicházejí do kamarádčina bytu, který už soudkyně vybavila a upravila po svém (kamarádka bydlí u jejího muže, o čemž soudkyně neví; ano, je to možné)...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Máte to tady...

rozhlíží se, nedopoví

Já jsem to měla hezčí. (smích)

SOUDKYNĚ:

On se hrozně těší, až budem spolu.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ale... jako i s těma dětma, jeho?

SOUDKYNĚ:

No jasně!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ses zbláznila? (starostlivě)

ujede jí, ale vzápětí se jí to v hlavě všechno lépe urovná a vidí, že vlastně

Ale dobře děláš.

...o několik hodin později jsou v pohybu, někam se chystají a provádějí na sobě přímo divadelní maskování, navlékají si postupně paruky, ta normálně obrýlená je bez brýlí, zatímco ta běžně bez brýlí brýle má, dělají si opravdu velmi výrazné líčení, jedna má klobouk a druhá dlouhé vlasy (paruku) do obličeje, a ještě kdoví co jiného se sebou provádějí a na sebe navlékají.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ty vypadáš!

SOUDKYNĚ:

My jsme dvojka. (smích)

kamarádka se směje také, maličko kysele

Jenomže... (zvážní) Ona ho asi chce zpátky.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Neblázní... (polekaně)

SOUDKYNĚ:

Ne. To bych nedovolila.

rozhledne se

Díky moc za ten byt. My se už nemůžeme dočkat... (šťastně, zasněně)

V zahradním domku, chatce

Necelý rok **p.s.** Obě děti sedí v centrálním pokoji, každý tedy v jiném rohu místnosti, ale vědí o sobě a vnímají se, když oba sledují otce-delikventa, který nese velký kufr, dá ho na stůl a otevře, je prázdný, a nerozhodně vzdychne.

STARŠÍ DCERA:

Tak jí řekni, že tam nechceš.

Napovídá soucitně, otec odpoví jen svým výrazem, ještě nešťastnějším než byl, a pak se přece jen bezradně zkouší dětí zeptat:

DELIKVENT:

Můžu říct, že tam nechcete vy..?

Syn souhlasí, s mírnou radostí, dcera váhá

STARŠÍ DCERA:

Řekni, že tam půjdeme i s mámou.

MLADŠÍ SYN:

Jo? (překvapeně)

DELIKVENT:

Ta s náma nemluví. ... A ty tam chceš?

MLADŠÍ SYN:

Fakt tam budu mít svůj pokoj..?

STARŠÍ DCERA:

Vždyť je divná!

MLADŠÍ SYN:

Ty seš divná. ... Ale ona víc.

DELIKVENT:

Tak můžu? To hodit na vás..?

MLADŠÍ SYN:

Jo. Já to s ní teda vydržím...

Otec prázdný kufr zavírá a odnáší.

STARŠÍ DCERA:

Ale já s tebou ne!

MLADŠÍ SYN:

Budeš muset...

Nákupní centrum

Současnost, dvojice nových asistentů prožívá veselé nákupní dobrodružství s mužským spodním prádlem, ona mu podává slipy a strčí do nich pěst, čímž je uprostřed vyboulí a on se mračí, že s tím se nemůže srovnávat, a personál prodejny si je po-

horšeně prohlíží a on to postřehne a slipy si navlékne na hlavu a ona dělá, že nezná.

Strip-bar pro dámy

Necelý rok **p.s.** Bar, podnik s pánským striptýzem, takže ne pro pány, samozřejmě, ti tu jen obsluhují, tedy ti velmi krásní a velmi málo oblečení. Na baru sedí matka a tváří se nespokojeně. A ještě nevrleji kouká na pódium, kde se obnažuje tanečník a dole pod/před ním několik žen, už natolik rozvášněných, že nad sebou ztrácejí kontrolu, jedna ze sebe strhává oblečení a snaží se vylézt nahoru, což ty okolní inspiruje, aby nebyly za panenky v koutě, a za chvíli už se předhánějí, i kalhotky vyletí...

...a matka kroutí hlavou (závistivě?), když vidíme, že vedle ní už stojí ty dvě, soudkyně s kamarádkou, a koukají na to samé také lehce opovržlivě, ale zároveň se špetkou závisti, že by se snad i rády pustily do čehosi podobného, kdyby... na to měly dost odvahy, kterou nemají, tak se zlobí na ty, kterým odvaha nechybí...

...a vtom se jejich pohledy setkají, tedy matky a soudkyně, kamarádka je zatím stranou, a nejdřív na sebe hledí stejně opovržlivě, jako se předtím dívaly na ženské u pódia, ale pak, když tam jejich oči znovu sklouznou a ony zjistí, že to vidí stejně

MATKA:

Pak budou vykládat, jak nechtěly...

SOUDKYNĚ:

A já jim budu věřit.

a rázem se proměňují, oči jsou jasnější, tváře měknou a objevují se úsměvy, prostě se z nich stávají přítelkyně, když nad těmi slepicemi tam spolu znechuceně kroutí hlavami

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

No co já?! Taky se vodvažte! Né!?

napomíná je a sama se bere k pódiu, přidat se k těm, co se dokázaly zbavit pokrytecké přetvářky, ale ty dvě jen s úsměvem zavrtí

hlavou a obracejí se, aby si objednaly, a přímo před nimi stojí polonahý číšník, takže se maličko leknou, ale zjevně je to osloví...

...a vzápětí je vidíme všechny tři, jak se s divokým chechotem vzdalují od pódia, kde právě všechny dováděly a přesouvají se k baru a tam směle, až divoce koketují s poloobnaženým personálem.

Před strip-barem

A nato v družně rozjásané náladě opouštějí podnik, všechny tři společně.

MATKA:

Já vás miluju! To jsem teda nečekala...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Vy jste mě opily!

SOUDKYNĚ:

Ty totiž vůbec nejseš špatná...

kouká na matku, jako by ji právě cosi napadlo, cosi opravdu zajímavého

MATKA:

Já už jsem prostě taková. T

prohodí omluvně a vrávoravě odcházejí...

...a kdesi daleko se ještě se ozvou:

SOUDKYNĚ: (v dálce)

Ty budeš mít děti – a já jeho!

MATKA: (v dálce)

Ty ho chceš?

SOUDKYNĚ: (v dálce)

Já ho asi miluju!

MATKA: (v dálce)

Se ti divím...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA: (v dálce)

Vy jste mě fakt opily! (zvrací)

Okresní soud, hromadná kancelář

Současnost. Nový asistent cosi dopsal a ještě si to pročítá, když se mu nakloní přes rameno jedna z kancelářských kolegyň, tak, aby se jej dotýkala řadrem, a všechny ostatní přítomné je sledují, dvě pobaveně, jedna znechuceně a jedna nechápavě.

PŘÍTULNÁ KOLEGYNĚ NOVÉHO A.:

Co to máš za písmo? To je hezký.

NOVÝ ASISTENT:

Normální.

PŘÍTULNÁ KOLEGYNĚ NOVÉHO A.:

Já takový nemám...

Byt kamarádky – nově soudkyně, ložnice

Je ráno, takové pozdní, spíš už poledne, takové časně, všude poházené svršky, zdaleka ne všechny, válí se tam i nějaké lahve a sklenky, dokonce i popelník se dvěma zčásti vykouřenými cigaretami – a v manželské posteli leží mrtvolných pozicích ony tři dámy...

...z chodby se ozve cvaknutí dveří, kroky a do ložnice nahlíží delikvent, připravený oznámit soudkyni nepříjemnou zprávu, že děti sem nechtějí – ale vidí ještě nepříjemnější skutečnost a hrané neštěstí v jeho tváři vystřídá upřímné zděšení...

...jako první zamžourá očima soudkyně-kamarádka, nevěřicně se ohlédne, kde to je a s kým, pak se na příchozího usměje

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Mají pro vás překvapení...

a vzápětí se všechny tři ženou do koupelny.

Byt kamarádky – nově soudkyně, chodba

Delikvent stojí u dveří, jako by chtěl otevřít...

...a můžeme nahlédnout do koupelny, jak se tam dámy různě krčí a ohýbají před zrcadlem, hledíce navzájem na své odrazy, poznamenané včerejší nocí a ránem, bez retuší vzhledu, a samozřejmě i nějaké jejich komentáře, jako: Pozor! - Počkej! - Uhní! - Au! - Co děláš?! - Co asi?! - a podobně...

DELIKVENT:

Jak jako, společně?

SOUDKYNĚ: (m.o.)

No my tři!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA: (m.o.)

Beze mě!

DELIKVENT:

A kdy že jste se zbláznily?

MATKA: (m.o.)

No a co? (smích)

SOUDKYNĚ: (m.o.)

My jsme se seznámily!

MATKA: (m.o.)

A už se známe. Si rozumíme, ohromně.

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Bys nevěřil, co?

Ale on se nemá k odpovědi; vlastně spíš vypadá, jako by je vůbec neposlouchal a celou mysl mu obsadily jakési podivné myšlenky a představy, podle kterých... usměje se...

...o něco později sedí delikvent na posteli a sleduje ženy pobíhající kolem, jak dávají dohromady sebe, své oděvy i vše ostatní, aby to nevypadalo, že jsou takové, jaké jsou

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ale je to normální..(?) (nejistě)

SOUDKYNĚ:

No a co? Protože kdo má právo rozhodovat, co je normální!?

MATKA:

Přesně! Nikdo. To je jasný!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ale je to divný.

SOUDKYNĚ:

A to je právě normální!

DELIKVENT:

Já bych to asi úplně nezavrhoval.

prohlíží si ty dvě a matka-exmanželka po něm hodí překvapený, téměř až našťvaný pohled, ale soudkyně radostně výskne, tak svou námitku spolkne a také se usměje

SOUDKYNĚ:

Všichni si na to musíme zvyknout.

Byt kamarádky – nově soudkyně, kuchyně

Všichni sedí v kuchyni u kávy.

SOUDKYNĚ:

A proč se jim sem nechce?

DELIKVENT:

Nevím. Ale ještě to zkusím, je přemluvit.

MATKA:

Nech to na nás!

Zahradní domek, chatka

Nová ještě-ne-rodina sedí kolem stolu a děti koukají vytřeštěně, zatímco všichni dospělí jsou „rozumně“ přesvědčiví v obhajobě „toho nejlepšího“. Otec-delikvent mlčí, protože nestíhá své myšlenky vyslovit.

MLADŠÍ SYN:

Vy si děláte prdel, že jo?

MATKA:

Jak to mluvíš?!

SOUDKYNĚ:

Ani v nejmenším!

STARŠÍ DCERA:

A to jako... takhle... my všichni ... společně?

MLADŠÍ SYN:

A proč?

SOUDKYNĚ:

No abyste měli víc lásky.

MATKA:

Protože to jednou pochopíte, až budete starší, jak moc je to potřeba.

STARŠÍ DCERA:

A... jak to chcete udělat?

MATKA:

Úplně normálně. Nechte si to vysvětlit...

SOUDKYNĚ:

Samozřejmě to musí mít nějaký pravidla...

MATKA:

Jistě, jako třeba já nebudu spát u zdi! (důrazně) Ani tu ústavní žalobu nestáhnou.

STARŠÍ DCERA:

To ale není normální...

MATKA:

Ale je! Musíme si na to zvyknout, všichni. Protože na to máme právo, se rozhodnout...

SOUDKYNĚ:

Aby to bylo nejlepší pro vás!

MATKA:

Však jenom to zkusíme. Co?

MLADŠÍ SYN:

Já mám ségru. Mně to stačí... (vzdorně)

STARŠÍ DCERA:

Jo??? (překvapeně)

MLADŠÍ SYN:

Když nejseš hnusná.

STARŠÍ DCERA:

Nejsem hnusná.

MLADŠÍ SYN:

Právě, ses docela zlepšila...

SOUDKYNĚ:

No výborně! Takže domluveno. A pojdte, uděláme si fotku, na památku...

vstává a díváme se na jejich první focení, jak se děti neochotně, leč poslušně staví do požadovaných pozic – a nakonec se všichni usmívají, když cvakne samospoušť...

...a následují hotové společné fotografie, které si v mobilu prohlíží soudkyně, tedy jsou to její „rodinná selfie“, první z čínské restaurace, kde se všichni nad svými hadími ocásky (každý jinak) usmívají...

...a další je z výletu na kolech, kde se děti o něčem dohadují, matka je napomíná a delikvent stojí nejbliž a kouká do objektivu...

...další je z procházky za městem, kde jsou děti obrácené zády a matka s delikventem se o čemsi dohadují, snažíce se o úsměv, daří se ale jen dosti kyselý...

...a poslední je letní, soudkyně s matkou se smějí, delikvent se mračí v pozadí a děti si stranou házejí vlaštoky, z nichž jedna by mohla být dominantou fotografie...

Vrch uprostřed města

Současnost, pozdní jaro, vrch s historickými budovami, v popředí oba noví asistenti na okraji, kde se pod nimi otevírá sráz, lákající určité povahy k letu do... nebytí, oni však nejsou takoví, oni si jen užívají adrenalin a radost, když se zastavili co nejbliž srázu, a sbírají kamínky a házejí je dolů, držíce se jeden druhého, a povídají si při tom.

NOVÁ ASISTENTKA:

Já bych taky chtěla letět.

NOVÝ ASISTENT:

Já bych nechtěl dopadnout.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ty seš blbej! Kdoví, kam spadnou.

NOVÝ ASISTENT:

Asi někam dolů. Nemůžou si vybrat.

NOVÁ ASISTENTKA:

To mají blbý.

NOVÝ ASISTENT:

Nevíš. Svobodná vůle je někdy horší než náhoda. Myslím co do výsledku.

NOVÁ ASISTENTKA:

Já bych si vybrala, kam dopadnu.

NOVÝ ASISTENT:

A ty seš tady náhodou?

NOVÁ ASISTENTKA:

Já... Jsem tady s tebou.

NOVÝ ASISTENT:

Ze svobodné vůle?

NOVÁ ASISTENTKA:

Docela jo. Zatím dobrý. (smích obou)

Byt kamarádky – nově soudkyně, chodba

Opět necelý rok v minulosti, soudkyně přišla domů a odkládá si, syn otevře dveře a prohlíží si ji. Ona je z toho nejistá, usmívá se na něj, ale on pořád jen kouká – a jde za ní do ložnice, a to už se ona zarazí

SOUDKYNĚ:

Copak?

MLADŠÍ SYN:

Táta říkal, že jste divná...

SOUDKYNĚ:

Táta..? (diví se)

MLADŠÍ SYN:

Máma taky, vlastně. Oba.

SOUDKYNĚ:

Komu to říkal?

MLADŠÍ SYN:

Spolu. Jeden druhému, nějak.

SOUDKYNĚ:

A nevymýšlíš si náhodou?

MLADŠÍ SYN:

To teda vůbec! Ale vy nemáte ráda chlapy!

SOUDKYNĚ:

Proč bych neměla ráda chlapy? (úsměv)

MLADŠÍ SYN:

Že jste divná asi, tak proto.

odchází, nebo spíš odbíhá pryč.

Vila manželů soudců, zahrada

Stále necelý rok v minulosti, takže (minulé) léto končí, je sychravo a my se znovu díváme na společnou fotku nové skoro-rodiny, kde se všichni tváří, jako by byli sami, každý jen se svým nitrem, jen soudkyně se zářivě šklebí (měl to být úsměv) – a vzápětí obrázek klesá i s mobilem a vidíme, že soudkyně je v zahradě jejich vily, a se zasněně nepřítomným výrazem se zahledí na keř růží a na jednu sáhne, ale ani se jí nedotkne...

...zatímco nahoře v zavřeném okně své pracovny stojí její muž...

...ona se obrací k odchodu – a to už se z okna dolů snáší vlaštovka a ona ji vidí...

...a on se objevuje venku

SOUDKYNĚ:

Ty házíš vlaštovky?

zeptá se a on sbírá vlaštovku a rozkládá ji a rovná, protože to je list z jednoho spisu, a omluvně na ni pohlédne a vrací se zpátky do domu a pořád ten papír rovná

Nebyla jsem šťastná, víš...

volá za ním a on na ni podívá

SOUDCE-MANŽEL:

A mám taky milenku.

SOUDKYNĚ:

Můžeme se bavit normálně?

SOUDCE-MANŽEL:

Tu neznáš! (chrání její čest)

SOUDKYNĚ:

Znám tebe. (ironicky)

Vznešený soud, schodiště

Dole pod schodištěm stojí vznešený soudce důležitý v taláru i s červeným nosem, před ním televizní štáb s kamerou a on dává redaktorovi papír a zdůrazňuje, jak má kterou otázku položit, ale to my neslyšíme – a ani nás to nezajímá, protože sledujeme novou asistentku jdoucí dolů schodištěm, proti níž stoupá sympatický Michal – a její pohled by se tomu jeho, přitažlivě upřenému, rád vyhnul, ale cosi uvnitř si vůbec není jistý, jestli se mu má a nebo nemá dívat do očí, až nakonec podlehne a usmívá se na něj, jako on na ni, a neprojdou jen kolem sebe, ale zastaví se proti sobě na schodech.

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

Chceš sex?

Promluví první; ona už málem také spustila, ale teď je lehce zaskočená

To se teď musí, ne, zeptat se včas, aby nedošlo k nedorozumění.

NOVÁ ASISTENTKA:

Tos asi něco špatně pochopil.

on se na ni dlouze zahledí

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

Ale dívat se na tebe jako na sexuální objekt můžu, ne?. S tím nic nenadělám. (omluvně)

NOVÁ ASISTENTKA:

Co?

SYMPATICKÝ CHLAPÍK:

No jsi příjemná na dotyk i na pohled, měkce oblá, voňavá, přitažlivě zbarvená...

NOVÁ ASISTENTKA:

A ty bys chtěl? ... (smích)

vysloví – a on je překvapenější než ona a váhá s odpovědí, tak se ona začne smát.

Byt kamarádky – nově soudkyně, kuchyně

Matka s dcerou sedí u stolu a dcera se tváří velmi vzdorně. Je oblečená k odchodu a teď tam sedí a kouká jako vrah.

STARŠÍ DCERA:

Ona ale říkala, že můžu!

MATKA:

Kdo?

STARŠÍ DCERA:

No ta vaše... znáámááá... (znechuceně)

Byt otce4, předsíň, pokoj

Zvonění zvonku

Další emo-vsuvkaá. Otec4 (plnovous) otevírá, neupravený, až zanedbaný, a za dveřmi jsou jeho dvě téměř dospělé dcery, hezky oblečené i upravené, obě na něj hledí (i potom, v pokračování) jako na mimozemšťana. Všichni jsou zmatení a nejistí, on nejvíc...

DCERA KAROLÍNA:

Seš doma?

DCERA KLÁRA:

Ne, není! (smích)

...a jsou v pokoji, na stole dva prázdné hrnky a talířek s otevřenými (už dávno) sušenkami. Otec4 přichází a v náručí nese pikslu s černou kávou, nádobu s instantní kávou, dvě

plechovky piva, láhev (1,5 litru) s colou a další talířek se dvěma rohlíky a zabaleným sýrem, konzerva s rybičkami, kterou otec během hovoru otevře a nabízí jim, atd.

OTEC4:

Tak co si dáte?

DCERA KAROLÍNA:

To je dobrý. Tos fakt nemusel.

OTEC4:

Nemusel, ale chtěl, Klárko.

DCERA KLÁRA:

To je Kejdana. JÁ jsem Klára. (smích obou)

OTEC4:

Nojo... já vím... světlejší vlasy...

DCERA KAROLÍNA:

Já jsem měla světlý.

DCERA KLÁRA:

Máme je obarvený.

DCERA KAROLÍNA:

A Kejdana už dávno nejsem. Říkej mi Káro.

OTEC4:

Káro???

kouká z jedné na druhou a zpátky

Nojo, jasně. Tak si něco vemte. Pijete pivo?

DCERA KLÁRA:

Ani ne.

natahuje se pro sušenku, sledována vyděšeným pohledem své sestry, a pak ji celou dobu drží jako špinavou ponožku

DCERA KAROLÍNA:

A co teda děláš, pořád, tady?

OTEC4:

No... tak já vás chtěl hlavně vychovávat.

DCERA KLÁRA:

To je dobrý.

DCERA KAROLÍNA:

V pohodě. Jsme vychovaný až moc. (smích)

DCERA KLÁRA:

Nekradem. (smích)

OTEC4:

Takže ty seš Klárka...

DCERA KLÁRA:

Já jsem Klára. (otráveně)

OTEC4:

Jasně, promiň.

DCERA KAROLÍNA:

Jak to, že si pamatuje víc tebe?

DCERA KLÁRA:

Tebe si pamatuje. Moje jenom jméno.

DCERA KAROLÍNA:

Nojo. (obě se smějí)

OTEC4:

Tak já si dám...

sahá po plechovce a otevírá si, sledován znechucenými pohledy svých dcer.

Byt kamarádky – nově soudkyně, kuchyně

Stále necelý rok v minulosti, soudkyně, matka i delikvent jsou doma v kuchyni a větrají dusnou atmosféru. Někteří.

SOUDKYNĚ:

Jsem podle tebe divná?

MATKA:

Docela... Ne. Proč?

SOUDKYNĚ:

Mladá něco naznačovala...

MATKA:

Myslíš Lenku?

SOUDKYNĚ:

Samozřejmě. Kluk je v pohodě.

MATKA:

Myslíš Oldu?

SOUDKYNĚ:

Samozřejmě! (ostře)

DELIKVENT:

Nechte toho!

MATKA:

Myslíš mě???

DELIKVENT:

Tak... zbytečně se to... jsem myslel...

couvá, ani 'hádáte' nevysloví, a soudkyně vidí, kdo v tomhle domě je a bude pánem.

V bytě mladých asistentů

Současnost, on stojí před koupelnou, kde mají i toaletu, a zjevně má velkou potřebu a ztrácí schopnost čekat.

NOVÝ ASISTENT:

Já fakt potřebuju!

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Chvilku...

NOVÝ ASISTENT:

Tak si pospěš.

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Ale já jsem říkala, že to je blbý, mít záchod v koupelně.

NOVÝ ASISTENT:

Já taky. Hlavně si pospěš!

NOVÁ ASISTENTKA: (m.o.)

Nech toho. Si myslíš, že to je jak... něco..!?

... a když později konečně otevře, on tam vletí a nechá dveře dokořán, ona chvíli znechuceně kouká a pak je zavře

NOVÁ ASISTENTKA:

*Ty se přede mnou nezavíráš na záchodě?
Možná spolu chodíme už moc dlouho...*

Byt otce4, pokoj

Pokračuje minulá scéna; děvčata jsou v dobrém rozmaru a otec4 je zmatený.

DCERA KAROLÍNA:

Já si tě pamatuju, na sedačce, jak tam ležíš.

DCERA KLÁRA:

Na jaký sedačce?

DCERA KAROLÍNA:

No v pokoji. Na té staré ještě.

DCERA KLÁRA:

Vůbec. Nevim. (smích)

OTEC4:

Nene. Taky na kaštany jsme chodili, třeba...

DCERA KAROLÍNA:

Jo? (smích)

DCERA KLÁRA:

Já nevim.

DCERA KAROLÍNA:

Ty taky nic nevíš. (smích)

DCERA KLÁRA:

Vid'. Já vim. To jsem celá já. (smích)

OTEC4:

Tak vy jste se na mě přišly podívat...

DCERA KAROLÍNA:

Nojo.

DCERA KAROLÍNA:

Máš to tady... hezký... (říká proti své vůli)

oba koukají, jestli to myslí vážně

Já jsem Karolína... (smích)

OTEC4:

Jo. Já vím. Vypadáte dost... krásně, obě.

DCERA KAROLÍNA:

Díky.

DCERA KLÁRA:

Jo...

na obou je znát, že mají co dělat, aby ne-
řekly nahlas, že ony nemůžou říct to samé

OTEC4:

Mně se o vás i zdálo...

vzpomene si a dívky se na něj zadívají
téměř podezíravě a on hned vysvětluje

*Jako... normálně. Já jsem normální... (smějí
se všichni; každý jinak)*

Kavárna

Soudkyně a její stále-ještě-manžel sedí u
stolu a je znát, že jsou na sebe zvyklí, rozu-
mějí si, jakkoli teď na sebe občas plivnou.

SOUDCE-MANŽEL:

Všichni tři??? To nemůže fungovat...

SOUDKYNĚ:

Právě, že to funguje. Krásně!

SOUDCE-MANŽEL:

Ne. To nejde. To není normální...

SOUDKYNĚ:

Nebo ty seš sto let za opicema.

SOUDCE-MANŽEL:

Rasistko!

ona zpozorní, jako by se polekala, a roz-
hlédne se, opatrně, než jej poučí:

SOUDKYNĚ:

Ty nejseš žádnéj negr, tebe nemůžu urazit!

Byt otce4, předsíň

Otec4 vyprovodil dcerky, zavřel dveře a opřel se o ně zády; šťastný, že to je za ním.

výbuch smíchu obou dcer zpoza dveří

DCERA KLÁRA: (m.o.)

Tak teď nás teda určitě vydědí!

OTEC4:

Možná pijou víno, spíš... (k sobě vyčítavě)

Vila manželů soudců, zahrada

Je podzim, na zemi leží papírová vlaštovka, už notně ofoukaná a opršená, zplihlá – a zvedne ji ženská ruka a vyhodí do blízkého koše nebo kbelíku nebo jiné odpadkové bedýnky, kde už jich pár podobně zničených leží – a teprve pak vidíme, že to je soudkyně-kamarádka, kdo je sbírá.

Byt kamarádky – nově soudkyně, pokoj

Trojčlenná rodinka bez dětí sedí kolem stolu a povídá si, ale nějak se to vymyká.

SOUDKYNĚ:

Mě znásilnil. Doma, u nás. A máma nás tenkrát přistihla. To bylo strašný... Ostuda!

DELIKVENT:

To není pravda.

MATKA:

Fakt? (usmívá se) Tys byl takovej divoch..? Já tě takovýho neznám.

SOUDKYNĚ:

To je taky dávno. Už se strašně změnil.

DELIKVENT:

Tak strašně zase ne.

MATKA:

Uměl bys mě znásilnit?

SOUDKYNĚ:

A mě?

DELIKVENT:

Obě ne. Asi...

skončí zahleděn omluvně na soudkyni.

Okresní soud, kancelář nového asistenta

Současnost, nový asistent sedí u počítače a na jedné noze mu sedí družná kolegyně, zatímco ostatní koukají zpovzdálí, dvě pohoršeně, dvě pobaveně a přítulná závistivě.

Na monitoru počítače vidíme několik zlatých prstenů – a jeden je vybrán a ukáže se ve velkém detailu.

NOVÝ ASISTENT:

Takže tenhle se ti líbí?

DRUŽNÁ KOLEGYNĚ NOVÉHO A.:

Jo. Moc. Ten je fakt krásnej...

usměje se na něj, on objednává – a to už jim za zády stojí přítulná a jedna z pobavených kolegyň a rozplývají se nad tou krásou.

Okresní soud, kancelář soudkyně-kamarádky

Soudkyně vstupuje do kanceláře své kamarádky, která telefonuje – a telefon prudce a rádoby nenápadně pokládá; soudkyně si toho ale ani nevšimla a zachmuřeně si sedá.

SOUDKYNĚ:

Začíná mě srát!

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Kdo??? (vyděšeně)

SOUDKYNĚ:

Oba. Vlastně všichni.

Ulice před domem

Soudkyně kouká z okna do ulice, kde vidí své dva spolubydlící partnery přicházet ve velmi družném hovoru, zdá se, a před domem zůstávají stát a z ní se stává špeh, otevírá okno a napíná uši, marně, ale zdá se jí, jako by se už už měli začít líbat...

(pokračování hovoru z předchozího obrazu)

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ: (m.o.)

Ale tak oni tě potřebují.

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Vid'.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ: (m.o.)

Musíš vydržet. Dala ses do boje.

SOUDKYNĚ: (m.o.)

Do boje... Já vím...

...a (my) se na ně podíváme z blízka:

MATKA:

Ty sis ji vybral.

DELIKVENT:

Ona si vybrala mě!

MATKA:

Ty chudáčku...

Kavárna

A ještě kousek rozhovoru dvou stále-ještě-manželů, kdy se baví jako nejlepší přátelé.

SOUDKYNĚ:

Já bych se i vrátila...

SOUDCE-MANŽEL:

Kam? (upřímně nechápe)

SOUDKYNĚ:

Ale oni mě potřebují.

hledí soucitně, že jej nerada trápí, ale musí,
nemá na vybranou, je obětavá – když tu za
ním vidí přicházet svou kamarádku-soudky-
ni, která jde přímo k nim, tak ji nepřívětivým
úsměvem posílá pryč, že chtějí být sami –
jenže kamarádka si, k jejímu velkému pře-
kvapení, sedá vedle jejího stále-ještě-muže

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ahoj.

zdraví oba, jeho výrazně mileji a nápadně se
k němu přitulí, zatímco on uhýbá očima a
pak, kdykoli se více pohnou, neuroticky uhý-
bá před jejich domnělým výpadem, a soud-
kyně si dává z jejich výrazů (kamarádka vy-
padá nejspokojeněji, zatímco on nejvydě-
šeněji, co jsme je kdy viděli) dohromady, o
co jde, a nevěřícně kroutí hlavou, zatímco
kamarádka spokojeně přikyvuje, že ano, a
soudce už neví, jak dál mlčet, tak promluví

SOUDCE-MANŽEL:

Ten barák je moc velkej. Pro jednoho...

vysvětluje logicky a rozumně, co se stalo a
proč, což soudkyně ani kamarádka neberou
za dobrou odpověď, ale soudkyně hůř

SOUDKYNĚ:

To! ...jsem si nezasloužila!

vymrští se ze židle a kamarádka se tulí k
soudci, on se ale cítí provinile

Ten byt si vezmeš zpátky!

na kamarádku, která jen pokrčí rameny

A co my?!

couvá vyčítavě a obrátí se k manželovi

Seš na sebe pyšnej!?!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Je.

SOUDCE-MANŽEL:

Ne...

neshodnou se a soudkyně hrdě odchází

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Ty se neumíš za sebe postavit? (vyčítavě)

SOUDCE-MANŽEL:

Tak... Moudřejší ustoupí...

ona podrážděně zamrká

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Jako, že blbá ženská, jo!?!

a on hned vrtí hlavou...

...a odcházející soudkyně pak jde venku kolem jejich okna a zabuší na sklo a zlostně jim zahrozí – a ti dva mají k sobě hned blíž.

Městská ulice, u stánku s kebabem

Současnost, noví asistenti jdou ke stánku, ona rychleji a on jí kouká na sukni a pospíší a sune jí ruku na zadek, ona se brání, on ji k sobě přivine a ona se podvolí a přitiskne se k němu, ale hned se vzdaluje ke stánku, že tam chtěli a ona chce pořád a hned...

...opírají se zády o zábradlí a s chutí pojídají každý svou porci, brabčáci létají nad vodou, tráva se zelená a jakýsi pobuda hladově sleduje přítomné, ona jaksi není spokojená, nechutná jí to a své jídlo odkládá a půjčuje si jeho, aby ochutnala, nad čímž se pobudovi rozzáří oči, ale ona není spokojenější a bere si své jídlo, což pobudu naštve...

...a ještě víc, když pak dojídá obě porce a cosi pak tahá z kapsy – a není to kapesník, je to krabička, ona hledí podezíravě – a vzápětí už polekaně, když si před ní kleká...

...pobuda nad tím kroutí hlavou, naprosto znechucen, úplně z něj sálá nepřejícnost – a radost, když ona neslízí štěstím, ale zmateně se rozhlédne a vrhá se k němu dolů

NOVÁ ASISTENTKA:

Počkej! Počkej! Co děláš?!

aby jako spolu něco hledali a okolí na jejich konání nevidělo nic svatbou zavánějícího, což pobudu zarazí

NOVÝ ASISTENT:

Gesto! Velký krok pro lidstvo... jsem myslel.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ale... Já nevím, jestli... úplně takhle... vážně jako...

bere mu krabičku a zavře ji, otevře, vytáhne prsten a krabičku mu vrací a on vstává

Hezkej...

prohlíží si šperk a navléká si ho

NOVÝ ASISTENT:

Takhle nějak jsem si to nepředstavoval.

NOVÁ ASISTENTKA:

Počkej... Já jenom, abysme toho pak neli-tovali. Nebo já...

NOVÝ ASISTENT:

Jo, máš pravdu, já jsem akorát myslel...

tulí se k sobě a pobuda zklamaně odchází.

Na lavičce před domem

Je zima a oba sourozenci sedí venku, jako by neměli co dělat, nebo kde, nebo proč; zjevně se jim nechce domů. Sněhu moc není (předpokládám), tak nohama „drhnou“ rozměklou, blátivou půdu pod nohama; nejdřív jen kluk, ale sestra se přidá také.

STARŠÍ DCERA:

Já asi budu normální... (afektovaně)

MLADŠÍ SYN:

Ty?

STARŠÍ DCERA:

Jsou trapný. Strašně...

MLADŠÍ SYN:

To jo. ... A kdo nejvíc, myslíš?

STARŠÍ DCERA:

Asi všichni.

MLADŠÍ SYN:

Asi jo. ... Mně se taky víc líbilo, když se jenom hádali.

STARŠÍ DCERA:

Normálně.

MLADŠÍ SYN:

Já taky budu normální, jako ty. ... Akorát víc.

dodá významně na její překvapený pohled a oba na sebe hledí tak nějak... spiklenecky...

Tamtéž

Později sedí na té lavičce soudkyně s matkou, pod nohama mají vybroušené rýhy a sedí tak, aby se jejich obuv děrám vyhnu-la, ale matka pak špičkou boty dloubá, zatímco soudkyně se ještě nápadněji vzdálí.

SOUDKYNĚ:

K soudu??? (udiveně)

MATKA:

Ať to rozhodnou, že děti potřebují mámu.

soudkyně kouká trochu pobaveně, jak je ta ženská naivní, a v hlavě se jí při tom skládají různé možnosti budoucího a ona si vybírá

SOUDKYNĚ:

Konečně měli normální domov...

MATKA:

Já vím, je to trapný, ale já jsem to už podala.

SOUDKYNĚ:

Myslíš, že mě má rád?

už má plán, který na novou situaci právě na-roubovala, a připravuje k němu cestu

Můžeš mít děti...

MATKA:

A ty jeho..? (váhavě)

zdá se, že se dohodly.

Tamtéž

A ještě o něco později sedí na lavičce soudkyně s delikventem; on botami rovná hlínu

DELIKVENT:

To je mrcha!

SOUDKYNĚ:

Neboj, to zvládneme.

DELIKVENT:

Jsem věděl, že to nebude fungovat.

SOUDKYNĚ:

Bude. Neboj...

přisune se k němu a rýpe do hlíny také.

Tamtéž

A do čtveřice sedí na lavičce matka s delikventem-exmanželem, každý na opačném konci lavičky, rýh v půdě si vůbec nevšímají, on má boty pořád špinavé a jí se to nelíbí.

MATKA:

Ona tě má asi ráda. (zkoumavě)

DELIKVENT:

Proč myslíš? (aniž by zvedl zrak)

MATKA:

No a ty se divíš? Sám si za to můžeš!

Okresní a krajský soud, kanceláře soudkyň

Soudkyně a její „nadřízená“ z krajského, odvolacího soudu, spolu – opět – telefonují.

SOUDKYNĚ:

Já vím, jsem hrozná, popel na hlavu, ale pro ty děti je to fakt teď nějak momentálně jediný možný řešení, a nejlepší, abys jí vyhověla a dostala je zase ona.

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

Počkej, počkej, a Žďárna to ví?

SOUDKYNĚ:

No ví, jo. Taky mě chtěla setřít jak sopol...

SOUDKYNĚ KRAJSKÁ:

Já se z tebe picnu! Tak to napište, nějak hezky. Ale... Jste teda spolu, nebo jak to máte vlastně, teď?

SOUDKYNĚ:

No jsme... Ale... s kým jako myslíš..?

Byt kamarádky – nově soudkyně

Delikvent přichází domů, soudkyně s matkou u kávy, družně, přátelsky, až podezřele přátelsky debatují a vzhlednou mu vstříc – a jejich pohled se změní, když poznají, že je sám, a stejně znejistí i on, když vidí jejich pohledy – a že jsou doma samy; zvedají se mu vstříc a on před nimi utíká ven...

Městské ulice

Matka pospíchá ulicí, rozhlíží se, zmatená, vyplašená, telefon na uchu a něco do něj zaječívě vykládá – a šlápne při tom do kaluže, ale je jí to téměř jedno, ani neukročí stranou, ani botu si neočistí a jde dál...

zvonění telefonu

...otec-delikvent pospíchá ulicí, zmatený, vyplašený, odbočí z cesty do keřů a prodírá se kamsi pryč, čvacht, čvacht, čvacht, brodí se blátem, zatímco mu zvoní telefon – a on se jen podívá, zavrtí hlavou a jde dál...

...soudkyně stojí na rohu, rozhlíží se, zazvoní jí telefon a ona ho vyndává z kabelky a při hovoru míří do blízké kavárny...

Před zahradním domkem, chatkou

Je podvečer, otec přibíhá k chatce a lomcuje dveřmi, okenice jsou zavřené a on za ně různě tahá – a to už dobíhá i matka.

MATKA:

Otevřete! Hned!!!

DELIKVENT:

Co když tam nejsou?

MATKA:

A kde by byly? Jasně, že tam jsou!

DELIKVENT:

Co tam děláte?

MATKA:

Musíš mít pořád takový blbý otázky?!?

V zahradním domku, chatě

Uvnitř je tma, sourozenci sedí na zemi a krátí si čas tím, že když se jednomu rozsvítí mobil (volání: máma – táta – ta ženská) posvítí si jím zespoda na obličej a udělá strašidelný ksicht – a smějí se tomu, ale nekomentují to; prostě si dělají svět hezčím.

Před zahradním domkem, chatkou

Stmívá se. Už je tu i soudkyně, stranou. Matka domek obchází a hledá škvíru v okenicích, otec-delikvent se pokouší něco dělat se zámkem; dlouho a marně.

SOUDKYNĚ:

Možná tam nejsou.

MATKA:

Co když se jim něco stalo!

DELIKVENT:

Třeba mají sluchátka na uších... (úsmev)

V zahradním domku, chatě

Oba sourozenci stále na zemi.

STARŠÍ DCERA:

Jsou našťvaný.

MLADŠÍ SYN:

Já jsem taky našťvanej!

STARŠÍ DCERA:

Dostaneme na prdel.

MLADŠÍ SYN:

Tak jim otevřeme?

STARŠÍ DCERA:

To vydržím...

pokrčí rozhodně rameny – a mladší bratr se na ni obdivně podívá

MLADŠÍ SYN:

Já taky!

Před zahradním domkem, chatkou

Už je tma. Soudkyně sedí na lavičce, matka na obrubníku a delikvent končí pokusy se zámkem a hledá jinou cestu, najde drát hromosvodu a snaží se po něm vylézt nahoru, a zatímco matka zkouší, jestli se zámkem nebude úspěšnější, drát se utrhne, delikvent padá na zem a matka kroutí hlavou.

MATKA:

Ty máš nápady!

DELIKVENT:

To bolelo!

A tu cosi ve dveřích klapne, otevřou se a v nich obě děti, mobily v ruce a svítí si zespo-da na obličeje, aby vznikly ksichty.

MATKA:

Co tady děláte?!

DELIKVENT:

Myslíte, že vás nepoznám?!

matka jim telefony sebere, takže jsou ve tmě

Tak už ne...

MLADŠÍ SYN:

My budeme bydlet tady.

STARŠÍ DCERA:

Jsme se rozhodli.

MATKA:

To můžou, takhle se rozhodnout?

SOUDKYNĚ:

Takhle ne. (rozhodně)

MLADŠÍ SYN:

Můžete za náma chodit.

STARŠÍ DCERA:

Když budete chtít.

SOUDKYNĚ:

Já taky?

MATKA:

To je blbost.

STARŠÍ DCERA:

Lepší, než to vaše.

MLADŠÍ SYN:

Tak si to zkuste, jaký to je.

SOUDKYNĚ:

Já taky?

Okresní soud, kancelář soudkyně-kolegyně

Úvod scény byl na str.14, odskoky do jiných časů skončily dřív, ale
teprve nyní přicházíme a zůstaneme v současnosti z úvodu.

Do kanceláře své kolegyně přichází soud-
kyně a nese slíbené odůvodnění.

SOUDKYNĚ:

Tak jsme ti to připravili.

podává jí smutně papír, ona si jej vezme a kouká vyčítavě na soudkyni (na krku jí po-druhé vidíme náhrdelník, hraje si s ním)

Já jsem to myslela dobře. (nešťastně)

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Já vím... (konejšivě)

SOUDKYNĚ:

Já jsem tak blbá.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Já vím...

hledí do papírů – a od teď jsou mrzuté obě.

Městské ulice blízko vily soudců

Noví asistenti jsou, jako nahoře, když házeli kamínky, a teď sešli dolů do města a najednou se ona zastaví, proti němu, a chvíli na sebe hledí a on pak přistoupí k ní a opatrně ji obejmě, a pak silněji – ale ona na něj jen lehce položí ruce, studeně, vášně asi tolik, co by se za okousaný nehet vešlo, tak on se odtáhne a její ruce posune níž, dolů, pod svůj pas, a ona kouká překvapeně

NOVÁ ASISTENTKA:

Tě mám ošahávat?

NOVÝ ASISTENT:

Klidně... Bys mohla... někdy.

NOVÁ ASISTENTKA:

Nejseš pes.

NOVÝ ASISTENT:

Ale kousnout tě můžu...

naznačí, ale ona jej předběhne a kousne

NOVÝ ASISTENT:

Ty seš dračice! (uznale)

NOVÁ ASISTENTKA:

Nevíš, co máš!

NOVÝ ASISTENT:

Piraňu.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ted's mě urazil!

pokračují ulicí kolem domu soudkyně a jejího manžela – a kolem jde k tomu domu soudkyně – a kouká na něj nevraživě...

Vila manželů soudců, zahrada

...a je v zahradě, drží v ruce kámen a hází jej proti oknu, které se roztříští...

...z rozbitého okna vyhlíží její překvapený, nechápající a udivený manžel

SOUDCE-MANŽEL:

Ty nemáš klíče..?

ona hledá, jak nejlépe svou zlobu vyjádřit

SOUDKYNĚ:

Mám. Ale je to tvoje vina!

začne a chystá se pokračovat... když se za jeho zády objeví její kamarádka – a jí ztuhlou rysy a spaluje ji pohledem

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Pojď dál.

SOUDKYNĚ:

Nechtěla jsem vás rušit... (zasyčí)

Vila manželů soudců, kuchyně

Soudkyně svižně vchází do kuchyně – a tam sedí kamarádčin pes a ona zalapá po dechu – a pak téměř všechnu svou pozornost věnuje psovi a jen občas šlehne vyčítavě po manželovi nebo kamarádce...

...pak sedí s manželem u stolu, kamarádka je opřená o zed' a pes se točí kolem ní, očišťává ji a ona k němu znechuceně shlíží

SOUDKYNĚ:

To jste mi neměli dělat, tohle...

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Nebudou tě hledat?

SOUDCE-MANŽEL:

Nebud' zlá.

kamarádka na něj vrhne ostrý pohled

SOUDKYNĚ:

Klidně ať je. Si to zasloužím...

SOUDCE-MANŽEL:

Nezasloužíš.

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Zaslouží.

SOUDCE-MANŽEL:

Myslíš?

SOUDKYNĚ:

Určitě.

...a ještě o něco později sedí u stolu všichni
tři, na stole stojí láhev whisky a tři skleničky
– a soudkyně má psa na klíně

SOUDKYNĚ:

Co jsem komu udělala?!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A já?

SOUDKYNĚ:

Ale já jsem to myslela dobře!

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

A já ti to přeju.

SOUDKYNĚ:

Co?

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

No... cos chtěla.

SOUDKYNĚ:

... Já chci asi zpátky...

soudce zbystří, nejistě, přiopile, ovšem kamarádka přímo vytřeští oči a vykřikne

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Já ne!

SOUDCE-MANŽEL:

*Tak se teda... to domluvte, spolu, nějak...
protože já asi du spát...*

vstává k odchodu, opile, ony ho sledují

SOUDKYNĚ:

Není zvyklej. (pít)

SOUDKYNĚ-KAMARÁDKA:

Já vím... Ale je hodnej.

SOUDKYNĚ:

Já vím...

probodnou se pohledy, ale pak se zasmějí.

Cyklostezka, cesta

Je pozdíl léto, jarní stereotyp mladým asistentům skončil a oni jedou jedou na kolečkových bruslích cestou v zahrádkách a zastavují se, ona si něco upravuje na botě, a za ploty už dozrávají švestky i jablka...

...a kolem jdou otec³ se svou známou a kočárkem, který on pevně drží a když se jeho teď-už-ne-jen-známá pokouší do kočárku nahlédnout a cosi tam upravit, on ji (jemně) odstrčí a udělá to sám – a lépe...

...a nový asistent výjev sleduje se zalíbením, zatímco jeho přítelkyni se vůbec nezamlouvá, na co a jak se dívá

NOVÁ ASISTENTKA:

Nejsem švestka, abych ti rodila, jak si vzpomeneš! ... Meloun...

znechuceně si sáhne na pevné břicho...

...později sedí na zemi a odpočívají, ona se chvíli krásně usmívá a nato je zamračená

NOVÁ ASISTENTKA:

Já vím, jsem divná...

NOVÝ ASISTENT:

Nejseš...

NOVÁ ASISTENTKA:

Jsem!

NOVÝ ASISTENT:

Ale mně to nevadí.

NOVÁ ASISTENTKA:

Fakt ne?

NOVÝ ASISTENT:

Ne. Ale jednou bys mohla. Nebo dvakrát...

...k nedaleko stojící chatce se blíží matka a její exmanžel-delikvent, on s batohem na zádech a ona s krabicí (s novým vařičem uvnitř), přicházejí každý sám, ale prakticky současně, a jeden na druhého podivně zahlížejí - a on na ně zaostří pohled

To je vona!

NOVÁ ASISTENTKA:

Kdo?

NOVÝ ASISTENT:

Ta ženská, co si manželem přehazovali děti.

NOVÁ ASISTENTKA:

Ty ji znáš??? (podezíravě)

NOVÝ ASISTENT:

Viděl jsem ji u nás.

NOVÁ ASISTENTKA:

Vypadá normálně. (překvapeně)

NOVÝ ASISTENT:

Docela jo. (také se diví)

Byt kamarádky – nově soudkyně, pokoj

Byt je opět jinak zařízený, i novým nábytkem, ale něco zůstalo a je to jinak rozmístěné, teď je to dětský byt a děti, sedí vedle sebe na sedačce, věci ještě nevybalené, a tváří se spokojeně, jen trochu překvapeně.

MLADŠÍ SYN:

Se divím, že se dohodli.

STARŠÍ DCERA:

Ale dobrý. Lepší takový, ne?

MLADŠÍ SYN:

Určitě. Není to tak blbý.

Před domem

Delikvent už je u vchodu, matka se teprve blíží a on na ni kouká... Pohoršeně

DELIKVENT:

Co tady děláš?

MATKA:

A to nemůžu přijít?

DELIKVENT:

Nějak jsme se dohodli, snad.

MATKA:

Ty se musíš pořád hádat...

nekompromisně, a oba vcházejí dovnitř.

Cyklostezka, nebo cesta

Oba noví asistenti už jsou opět na nohách (s kolečky) a pomalu se vracejí do města

NOVÁ ASISTENTKA:

Si to vůbec neumím představit. Pořád doma.

NOVÝ ASISTENT:

No jestli máš pocit, že svojí prací měníš svět, tak já s ním budu.

NOVÁ ASISTENTKA:

Docela jo...

NOVÝ ASISTENT:

K lepšímu..!

NOVÁ ASISTENTKA:

Ty seš blbej!

NOVÝ ASISTENT:

Já ne. Já jsem jenom cihla ve zdi, v takové nepovedené. Já klidně budu doma.

NOVÁ ASISTENTKA:

Tak jo. (radostně, ale hned zvažní) Ale není to blbý?

NOVÝ ASISTENT:

Já se na to těším.

NOVÁ ASISTENTKA:

Fakt? (nevěřicně) ... Abych já byla ta špatná! (vyčítavě)

NOVÝ ASISTENT:

Tak nebud'!

NOVÁ ASISTENTKA:

Nech toho!

mává odmítavě rukou

Říkám nesmysly. A ty to víš! (vyčítavě)

a on váhá, jestli může přiznat, že to ví.

Byt kamarádky – nově soudkyně, pokoj

Děti sedí na stejných místech a ještě udiveněji než předtím hledí na vstupující rodiče

STARŠÍ DCERA:

Co tady děláte? Oba...

MATKA:

A nemůžeme tady být oba?

MLADŠÍ SYN:

Možná jim přeskočilo. ... Jako zpátky zase...

STARŠÍ DCERA:

Můžete.

MLADŠÍ SYN:

Ale kdo má teda být s náma, tady?

STARŠÍ DCERA:

Nech toho.

MLADŠÍ SYN:

Čeho?

STARŠÍ DCERA:

Blbých otázek...

MLADŠÍ SYN:

A ty máš asi chytrý. ... Mě to zajímá, asi, koho mám poslouchat. ... Sama seš blbá!

STARŠÍ DCERA:

Ať toho nechá! Je hroznej...

zatímco se během dohadování zvedají vstříc rodičům, ti se (během hádky) jen usmívají a přibližují, až jsou těsně vedle sebe.

Vila manželů soudců, zahrada

Soudkyně s kamarádkou-soudkyní se procházejí zahradou a manžel-soudce kouká ze (spraveného) okna tak nějak nechápavě, odevzdaně, a ony k němu obě postupně vzhlednou a usmějí se na sebe

SOUDKYNĚ:

Kouká.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Ať kouká.

Vznešený soud, vstupní chodba

Detail sochy spravedlnosti ve vstupní hale nejvyšší soudní instance, kde na jednom rameni vah stále leží ono cosi bílého...

potlesk

...a je to zvedáno násadou koštěte, jehož opačný, chlupatý konec byl sejmut a drží jej mrzout, zatímco násadou soudkyně ostrá symbol odstraňuje – a kolem je houf kolegů v talárech i s červenými nosy, kteří nadšeně tleskají a socha si je pobaveně prohlíží...

...vstupní hala je již prázdná, soudci a soudkyně mizí v budově, jako poslední kuřák s mrzoutem, který dal smeták dohromady a opírá jej v rohu o stěnu a ztrácí se také v budově, jen jejich hlasy zůstávají. A smeták.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK:

Nebo když vyhodíš děti na procházku, všechny, chápeš, jako na břicho, třeba, nebo do kapesníku, tak to je taky vražda?

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT:

Nedělej si z toho legraci.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK: (m.o.)

Test dovedením ad absurdum. Dobrá myšlenka vydrží.

VZNEŠENÝ SOUDCE MRZOUT: (m.o.)

Ale zní to hnusně.

VZNEŠENÝ SOUDCE KUŘÁK: (m.o.)

Tak když je stará nechce do domečku... (smích) A už jsou nesnesitelný...

Vila manželů soudců, zahrada

Soudkyně s kamarádkou stojí v zahradě a manžel zavírá okno.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Nevadím ti tady?

SOUDKYNĚ:

Já jsem v pohodě. (strojeně)

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Já... (váhavě) ...taky. (nejistě)

obě vzhlednou k oknu, za kterým se ztratil soudce-manžel, a usmějí se – ale tu se objeví kamarádčin pes a soudkyně se zamračí

SOUDKYNĚ:

I když vlastně... (zlý pohled)

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Co?! (bojovně)

SOUDKYNĚ:

Ten tvůj pes...

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Je hodnej...

SOUDKYNĚ:

Já vím.

SOUDKYNĚ-KOLEGYNĚ:

Tak si je necháme oba. Prosím...

bere psa do náruče a obě se znovu podívají
do okna a obě se na sebe vědoucně usmějí.

Byt delikventovy rodiny

A další stěhování, děti otráveně přinášejí
krabice s věcmi do svých pokojů, za nimi de-
likvent a matka s jeho vybavením (z chatky),
kluk to položí na svou postel a zlobí se

MLADŠÍ SYN:

Ale naposledy! Už se nikam nestěhuju!

STARŠÍ DCERA: (m.o.)

Já taky. ... Ne.

*Rodiče jsou ještě v chodbě, podívají se na
sebe a pak téměř současně oba vyhrknou*

RODIČE:

Já taky ne!

DELIKVENT:

Řekl jsem to dřív!

MATKA:

Ale já to myslím vážně!

DELIKVENT:

Já taky! (bojovně)

dcera vyjde ze svého pokoje

STARŠÍ DCERA:

Musíte se furt hádat?

DELIKVENT:

My se nehádáme.

STARŠÍ DCERA:

Hádáte.

MLADŠÍ SYN:

Ty se hádáš!

STARŠÍ DCERA:

Jaks na to přišel.

MLADŠÍ SYN:

To slyším. Mám uši.

STARŠÍ DCERA:

Jo. Ale špinavý.

MLADŠÍ SYN:

Aspoň se nehádám.

STARŠÍ DCERA:

A co děláš?! Asi.

Rodiče na ně chvíli koukají skoro, jako by chtěli zasáhnout, ale pak jim náhle pohledy změknou a přejdou do úsměvů – což dcera postřehne a – zamračí se

Co je? (dotčeně)

MATKA:

Nic. (úsměv)

a dcera se otočí a zmizí v pokoji, syn chvíli nechápavě kouká a vytratí se také – za sestrou, a je klid, všude.

Vznešený soud, vstupní chodba

Detail sochy spravedlnosti ve vstupní hale nejvyšší soudní instance...

klapání podpatků

...a na jednom rameni vah leží jakási černá hadra, u které není poznat, jestli jde o triko nebo pokrývku hlavy – a dole zírá ostrá soudkyně, neschopná uvěřit tomu, co vidí, kroutí nad tím hlavou a rozhlíží se, jestli by to nešlo nějak sundat, ale rozhlíží se

opatrně, téměř bojácně, a pak jde raději pryč, dál do budovy, a vrtí hlavou...

...a socha už nemá pásku přes oči, ale má ji spuštěnou přes ústa, a nad očima se jí klene údivem zdvižené obočí, když kouká na svou novou součást, nevěřícně, a zvědavě.

reálný prostor se promění na bílou plochu, která se ale ještě vrátí do reálného prostoru

Byt soudkyně-kamarádky

Je noc, byt je téměř prázdný, vyklizený, ale ne úplně, přinejmenším je tam pracovní stůl, u kterého sedí při rozsvícené lampičce soudce-manžel a na něčem usilovně/spokojeně pracuje.

a nyní se objeví bílá plocha už definitivně, s nápisem

K O N E C